

மலர்ந்த ஜீவியம்

ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஸ்ரீ அன்னை யோக மலர்

Vol. V

Issue 9

December 2015

இம்மாத மலரில் . . .

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
இம்மாதச் செய்தி	2
லைப் டிவைன்	3
சாவித்ரி	29
யோக வாழ்க்கை விளக்கம்	31
பூரணயோகம் - முதல் வாயில்கள்	34
அஜெண்டா	36
வாழ்க்கையை நம் வழிக்குக் கொண்டு வரும் இரகசியங்கள் .	38
தனித்தன்மையும் அதற்குரிய அடையாளங்களும்	41
நிலையான சமர்ப்பணம் — நெடு நாளைய யோகம்	46
அன்பர்களின் அன்றாட வாழ்வில் அன்னையின் பிரத்யட்சம்	50
அன்பர் அனுபவம்	54
அன்னை இலக்கியம் சுமுகமே அன்னையின் வெளிப்பாடு	58

கதை கட்டுரைகளில் வரும் பெயர்கள்
யாரையும் குறிப்பிடுவன அல்ல.

வருடச் சந்தா ரூ.60/-
தனிப் பிரதி ரூ.5/-

ஜீவியத்தின் ஓசை

ஐஐஐஐஐஐஐஐ

மனித சுபாவம்

தெய்வ சுபாவமாவது

யோகம்.

~*~

அறிவிப்பு

டிசம்பர் 2015 இதழுடன்
சந்தா முடிவடையும்
சந்தாதாரர்கள் உடனடியாக
சந்தாவினைப் புதுப்பிக்க
வேண்டுகிறோம்.

இம்மாதச் செய்தி

மனத்தின் சத்தியம்
ஜீவன் பெறுவது
சத்திய ஜீவியம்.

ஸ்ரீ அரவிந்தம்

லைப் டிவைன்

ஆங்கிலம்: லெஸ்லி ஜேக்கப்ஸ்
திருத்தம்: ஸ்ரீ கர்மயோகி

XXVIII. Supermind, Mind and the Overmind Maya (English Summary)

We must clear one point which we have till now left in obscurity, the process of the lapse into the Ignorance. In the original nature of Mind, Life or Matter nothing necessitates a fall from Knowledge. It has been shown that division of consciousness is the basis of the Ignorance. It is a division of individual consciousness from the cosmic and the transcendent, of which the individual consciousness is still an intimate part. In essence it is inseparable from them. It is a division of Mind from the supramental Truth, of which it should be a subordinate action. It is a division of Life from the original Force of which it is one energism. It is a division of Matter from the original Existence of which it is one form of substance. But how did this division come about in the Indivisible? By what self-diminishing has it come about? By what self-effacing action of Consciousness-Force in the Being has it come about? All is a movement of that Force and therefore only by some such action can there have arisen the dynamic phenomenon of the Ignorance. That action must have obscured its own plenary light and power. But this problem can be treated in a more close examination of the dual phenomenon of Knowledge-Ignorance. Our consciousness is a blend of light and darkness. It is a half-light between the full day of the supramental Truth and the night of the material

Inconscience. All we must note at present is its essential character. It is an exclusive concentration on one movement and status of Conscious Being, which puts all the rest of consciousness and being behind. It veils it from that one movement's now partial knowledge.

Still one aspect of this problem must be immediately considered. It is the gulf created between Mind and the supramental Truth-Consciousness. For this gulf is considerable. We have found Mind in its origin to be a subordinate process of this Truth-Consciousness. There are two levels of consciousness. A transition from one to the other can be in the descending involution of Spirit into Matter. Or it can be the corresponding evolution in Matter of concealed grades leading back to the Spirit. If there are no gradations between these two levels, a transition seems highly improbable if not impossible. For Mind as we know it is a power of the Ignorance seeking for Truth. It gropes with difficulty to find it. It reaches only mental constructions and representations of it in word and idea. It reaches only mind formations and sense formations. This is as if bright or shadowy photographs of a distant Reality were all that it could achieve. Supermind, on the contrary, is in actual and natural possession of the Truth. Its formations are forms of the Reality, not constructions, representations or indicative figures. No doubt, the evolving Mind in us is hampered. It is encased in the obscurity of this life and body. The original Mind principle in the involutory descent is a thing of greater power. We have not fully reached it. It is able to act with freedom in its own sphere or province. It is able to build constructions, more minutely inspired formations. It can build more subtle and

significant embodiments. In those, the light of Truth is present and palpable. But still that too is not likely to be essentially different in its characteristic action. For it too is a movement into the Ignorance. It is not a still unseparated portion of the Truth-Consciousness. There must be somewhere an intermediate power and plane of consciousness. Perhaps it would be something more than that. It would be in the descending and ascending scale of Being. It might be something with an original creative force. Through that force the involutory transition took place. It was from Mind in the Knowledge to Mind in the Ignorance. Through that again the evolutionary reverse transition becomes intelligible and possible. For the involutory transition, this intervention is a logical imperative. For the evolutionary transition, it is a practical necessity. For in the evolution there are indeed radical transitions. They are from indeterminate Energy to organised Matter. They are from inanimate Matter to Life. They are from a subconscious to a perceptive, feeling and acting Life. They are from primitive animal mentality to conceptive reasoning Mind. Mind observes and governs Life and observes itself also. It is able to act as an independent entity. It can even seek consciously for self-transcendence. These leaps may be considerable. But they are to some extent prepared by slow gradations. That makes them conceivable and feasible with no immense hiatus in between. Between supramental Truth-Consciousness and Mind in the Ignorance, there is such an immense hiatus.

But, if such intervening gradations exist, they must be superconscient to human mind. The normal human mind does not seem to have any entry into these higher grades of

being. Man is limited in his consciousness by mind. He is even hampered by a given range or scale of mind. What is below his mind, submental or nether to his scale, readily seems to him subconscious. It seems not distinguishable from complete inconscience. What is above it is to him superconscious. He is almost inclined to regard it as void of awareness. He regards it as a sort of luminous Inconscience. He is limited to a certain scale of sounds or of colours. What is above or below that scale is to him inaudible and invisible. In the same way it is with his scale of mental consciousness. It is confined at either extremity by incapacity. That marks his upper and his nether limit. He has no sufficient means of communication even with the animal. The animal is his mental congener, though not his equal. He is even capable of denying mind or real consciousness to animals. This is because its modes are other and narrower than those with which he is familiar. He can observe submental being from outside. But he cannot at all communicate with it or enter intimately into its nature. Equally the superconscious is to him a closed book. It may well be filled only with empty pages. It seems as if he had no means of contact with these higher gradations of consciousness. If so, they cannot act as links or bridges. His evolution must cease with his accomplished mental range and cannot exceed it. Nature in drawing these limits has written finis to his upward endeavour.

When we look more closely, we perceive that this normality is deceptive. In fact there are several directions in which human mind reaches beyond itself. It can tend towards self-exceeding. It does so through lines of contact or veiled passages. These passages connect it with higher grades of

consciousness. They are grades of the self-manifesting Spirit. First, we note the place Intuition occupies in the human means of knowledge. Intuition is in its very nature a projection of the action of these higher grades. The action is projected into the mind of Ignorance. It is true that in human mind its action is largely hidden. It is hidden by the interventions of our normal intelligence. A pure intuition is a rare occurrence in our mental activity. For what we call by the name is usually a point of direct knowledge. That point is immediately caught and coated over with mental stuff. It serves only as an invisible or very tiny nucleus of crystallization. It is in its mass intellectual or otherwise mental in character. Or else the flash of intuition is quickly replaced or intercepted. Before it has a chance of manifesting itself it is quickly replaced. It is replaced by a rapid imitative mental movement, insight or quick perception. This swift process of thought owes its appearance to the stimulus of the coming intuition. But it obstructs its entry or covers it with a substituted mental suggestion. The suggestion may be true or erroneous. But in either case it is not the authentic intuitive movement. Even so, this intervention from above shows a connection. This connection is between mind and what is above it. Behind all our original thinking there is a veiled, a half-veiled intuitive element. This fact is enough to establish a connection between mind and what is above it. It opens a passage of communication. It opens an entry into the superior spirit ranges. There is also the reaching out of mind to exceed the personal ego limitation. It reaches out to see things in a certain impersonality and universality. Impersonality is the first character of cosmic Self. Universality

is non-limitation by the single point of view. It is the character of cosmic perception and knowledge. This tendency is therefore a widening. Even though rudimentary, it is a widening of these restricted mind areas. It is a widening towards cosmicity. It is a widening towards a quality which is the very character of the higher mental planes. It is a widening towards that superconscient cosmic Mind. It must in the nature of things be the original mind-action. Our mind action is only a derivative and inferior process of it. Again, there is not an entire absence of penetration from above into our mental limits. The phenomena of genius are really the result of such a penetration. It is veiled no doubt. It is veiled because the light of the superior consciousness acts within narrow limits. It usually acts in a special field. It acts without any regulated separate organisation of its characteristic energies. It often acts indeed quite fitfully and erratically. It acts with supernormal or abnormal irresponsible governance. Also in entering the mind it subdues and adapts itself to mind substance. Thus it is only a diminished dynamism that reaches us. It is not all the original divine luminosity. That luminosity might be called the overhead consciousness beyond us. Still the phenomena of inspiration and revelatory vision are there. Their origin is unmistakable. Intuitive perception, intuitive discernment, surpass our less illumined normal mind-action. Finally, there is the vast field of mystic and spiritual experience. Here the gates already lie wide open. They are open to the possibility of extending our consciousness beyond its present limits. They are open, unless, indeed, we turn away from their vistas. We may do so by an obscurantism that refuses to inquire. Or we may be attached

to our boundaries of mental normality. In this way we may shut the gates. But in our present investigation we cannot afford to neglect the possibilities. These domains of mankind's endeavour bring possibilities near to us. They bring added knowledge of oneself. They bring the knowledge of the veiled Reality. It is their gift to human mind. It is the greater light which arms them with the right to act upon us. It is the innate power of their existence.

There are two successive movements of consciousness. They are difficult but well within our capacity. Through them we can have access to the superior gradations of our conscious existence. There is first a movement inward. Instead of living in our surface mind, we break the wall. The wall is between our external and our now subliminal self. This can be brought about by a gradual effort and discipline. Or it can be brought about by a vehement transition. Sometimes a forceful involuntary rupture will do it. The latter is by no means safe for the limited mind. It is accustomed to live securely only within its normal limits. But in either way, safe or unsafe, the thing can be done. What we discover within this secret part of ourselves is an inner being. We discover a soul, an inner mind. We discover an inner life, an inner subtle-physical entity. It is much larger in its potentialities. It is more plastic, more powerful than our surface mind. It is more capable of a manifold knowledge than our surface mind, life or body. It is more capable of a dynamism than the mind, life or body. It is capable of a direct communication with the universal forces. It can communicate with universal movements and objects of the cosmos. It is capable of a direct feeling and opening to them. It can have a direct action

on them. It can even widen itself beyond the limits of the personal mind. It can widen beyond the personal life, the body. Then it feels itself more and more a universal being. It is no longer limited by the walls of our narrow mental, vital, physical existence. This widening can extend itself. It can widen to a complete entry into the consciousness of cosmic Mind. It can widen into unity with the universal Life. It can widen even into oneness with universal Matter. But that is still an identification with a diminished cosmic truth. Or else it is an identification with the cosmic Ignorance.

This entry into the inner being once accomplished, the inner Self is found. It is found to be capable of an opening. It is capable of an ascent upwards. It ascends up into things beyond our present mental level. That is the second spiritual possibility in us. There is a first most ordinary result. It is the discovery of a vast static and silent Self. We feel it to be our real or basic existence. It is the foundation of all else that we are. There may be even an extinction, a Nirvana. It will be an extinction of both of our active being and the sense of self. It will be an extinction into a Reality that is indefinable and inexpressible. But also we can realise that this self is not only our own spiritual being. It is also the true self of all others. It presents itself then as the underlying truth of cosmic existence. It is possible to remain in a Nirvana of all individuality. It is possible to stop at a static realisation. We can regard the cosmic movement as a superficial play. Or we can regard it as an illusion imposed on the silent Self. It may be some supreme immobile, immutable status beyond the universe. But another less negative line of supernormal experience offers itself. For there takes place a large dynamic descent. It is a

descent of light, knowledge, power, bliss or other supernormal energies. They descend into our self of silence. We can ascend too into higher regions of the Spirit. There its immobile status is the foundation of those luminous energies. In either case we have risen beyond the mind of Ignorance. We have risen into a spiritual state. In the dynamic movement, there is a greater action of Consciousness-Force. It may present itself simply as a pure spiritual dynamis. That dynamis would not be otherwise determinate in its character. Or it may reveal a spiritual mind-range. There mind would no longer be ignorant of the Reality. It is not yet a supermind level. But it is derived from the supramental Truth-Consciousness. It is still luminous with something of its knowledge.

In the latter alternative we find the secret we are seeking. We find the means of the transition. We find the needed step towards a supramental transformation. For we perceive a graduality of ascent. We perceive a communication with a deeper and more immense light. It is a light and power from above. We perceive a scale of intensities. They can be regarded as so many stairs in the ascension of Mind. Or they are a descent into Mind from That which is beyond it. We are aware of a sea like downpour of masses of a spontaneous knowledge. It assumes the nature of Thought. We are accustomed to a process of thought. But it has a different character. For there is nothing here of seeking. There is no trace of mental construction. There is no labour of speculation or difficult discovery. It is an automatic and spontaneous knowledge. It is from a Higher Mind that seems to be in possession of Truth. It is not in search of hidden and withheld realities.

One observes that this Thought is much more capable than the mind. It is capable of including at once a mass of knowledge in a single view. It has a cosmic character. It is not the stamp of an individual thinking. Beyond this Truth-Thought we can distinguish a greater illumination. It is instinct with an increased power and intensity. It has a driving force. It has a luminosity of the nature of Truth-Sight. Its thought formulation is a minor and dependent activity. In this experience the Vedic image of the Sun of Truth becomes a reality. We can accept that image. We can compare the Higher Mind's action to a composed and steady sunshine. The Illumined Mind's energy beyond is like an outpouring. It is an outpouring of massive lightnings of flaming sun-stuff. Still beyond can be met a yet greater power of the Truth-Force. There is an intimate and exact Truth-vision and Truth-thought. There is a Truth-sense, Truth-feeling, and Truth-action. To these we can give in a special sense the name of Intuition. For want of a better word we have already used the word intuition. We have called intuition any supra-intellectual direct way of knowing. Yet what we actually know as intuition is only one special movement. It is a movement of self-existent knowledge. This new range is its origin. It imparts to our intuitions something of its own distinct character. It is very clearly an intermediary of a greater Truth-Light. Our mind cannot directly communicate with it. At the source of this Intuition we discover a superconscient cosmic Mind. It is in direct contact with the Supramental Truth-Consciousness. That Cosmic Mind is an original intensity. It determines all movements below it. It determines all mental energies. It does not determine Mind as we know it. It is an Overmind that covers this

whole lower hemisphere of Knowledge-Ignorance. It covers it as with wide wings of some creative Oversoul. It links it with that greater Truth-Consciousness. Yet at the same time it veils the face of the greater Truth. It veils this Truth from our sight with its brilliant golden Lid. It intervenes with its flood of infinite possibilities. It is at once an obstacle and a passage in our seeking. The spiritual law of our existence is its highest aim, its secret Reality. This then is the occult link we were looking for. This is the Power that at once connects and divides. It connects and divides the supreme Knowledge and the cosmic Ignorance.

In its nature and law the Overmind is a delegate of the Supermind Consciousness. It is its delegate to the Ignorance. Or we might speak of it as a protective double. It is a screen of dissimilar similarity. Through it the Supermind can act indirectly on the Ignorance. The Ignorance's darkness could not bear the direct impact of a supreme Light. The luminous Overmind corona was projected into the Ignorance. By that, the diffusion of a diminished light in the Ignorance was made possible. Through that projection, the contrary shadow of the Inconscience was made possible. The Inconscience swallows up in itself all light.

Supermind transmits to Overmind all its realities. But it leaves it to formulate them according to an awareness of things. That awareness is still a vision of Truth. It is yet at the same time a first parent of the Ignorance. A line divides Supermind and Overmind. It permits a free transmission. It allows the lower Power to derive from the higher Power all it holds or sees. But it automatically compels a transitional change in the passage. The Supermind's integrality keeps

always the essential truth of things. It keeps the total truth and the truth of its individual self-determinations clearly knit together. It maintains in them an inseparable unity. It maintains between them a close interpenetration. It maintains a free and full consciousness of each other. But in Overmind this integrality is no longer there. And yet the Overmind is well aware of the essential Truth of things. It embraces the totality. It uses the individual self-determinations. But it is not limited by them. It knows their oneness, and can realise it in a spiritual cognition. It does rely on that oneness for its security. Yet its dynamic movement is not directly determined by that oneness. Overmind Energy proceeds through a capacity of separation and combination. It separates and combines the powers of the integral indivisible Unity. It takes each Aspect or Power. It gives to it an independent action. In that action it acquires a full separate importance. It is able to work out its own world of creation. Purusha and Prakriti are the Conscious Soul and executive Force of Nature. They are a two-aspected single truth in the supramental harmony. They are being and dynamis of the Reality. There can be no disequilibrium or predominance of one over the other. In Overmind we have the origin of the cleavage. There is the trenchant distinction made by the philosophy of the Sankhyas. In that they appear as two independent entities. Prakriti is able to dominate Purusha. It clouds its freedom and reduces its power. Purusha is reduced to a witness and recipient of her forms and actions. Purusha is able to return to its separate existence. There it abides in a free self-sovereignty. It does this by rejection of her original overclouding material principle. It is so with the other aspects or powers

of the Divine Reality. They are One and Many, Divine Personality and Divine Impersonality. Each is still an aspect and power of the one Reality. But each is empowered to act as an independent entity in the whole. Each is capable of its separate expression. And each develops the dynamic consequences of that separateness. At the same time in Overmind this separateness remains. It is still founded on the basis of an implicit underlying unity. All possibilities of combination are there. The relations between the separated Powers and Aspects are freely organized. All interchanges of their energies and their actuality are always possible.

We can regard the Powers of the Reality as so many Godheads. If so, we can say that the Overmind releases a million Godheads. It releases them into action. Each is empowered to create its own world. Each world is capable of relation and interplay with the others. There are in the Veda different formulations of the nature of the Gods. It is said they are all one Existence. The sages give different names to them. Yet each God is worshipped as if he by himself is that Existence. He is worshipped as one who is all the other Gods together. Or as if he contains them in his being. And yet again each is a separate Deity. Sometimes one acts in unison with companion deities. Sometimes separately, sometimes even in apparent opposition. They may act in opposition to other Godheads of the same Existence. In the Supermind all this would be held together. It would be held as a harmonised play of the one Existence. In the Overmind each of these three conditions could be a separate action. Each could have its own principle of development. Each could have its own consequences. And yet each could keep the power to

combine with the others. They could combine in a more composite harmony. As with the One Existence, so with its Consciousness and Force; the One Consciousness is separated into many independent forms. These forms of consciousness and knowledge follow out their own line of truth. It is the line of truth they have to realise. The one total and many sided Real-Idea is split up into its many sides. Each becomes an independent Idea-Force. Each has the power to realise itself. The one Consciousness-Force is liberated into its million forces. Each of these forces has the right to fulfil itself. Or each has the right to assume, if needed, a hegemony. Each may take up for its own utility the other forces. So too the Delight of Existence is loosed out into all manner of delights. Each can carry in itself its independent fullness. Each carries its sovereign extreme. The One Existence-Consciousness-Bliss has the character of teeming infinite possibilities. This character is given to it by the Overmind. This can be developed into a multitude of worlds. Or it can be thrown together into one world. In that world the endlessly variable outcome of their play is the determinant of the creation. It is the determinant of its process, its course and its consequence.

The Consciousness-Force of the eternal Existence is the universal creatrix. Therefore the nature of a given world will depend on it. It will depend on the self-formulation of that Consciousness. That formulation will express itself in that world. Equally, for each individual being, that Consciousness has assumed a poise in him. His seeing of himself or the world he lives in will depend on that poise. Our human mental consciousness sees the world in sections. The sections are

cut by the reason and sense. They are put together in a formation which is also sectional. The house it builds is planned to accommodate one formulation of Truth. But it excludes the rest or admits some only as guests in the house. Overmind Consciousness is global in its cognition. It can hold any number of seemingly fundamental differences together. It can hold them in a reconciling vision. Thus the mental reason sees Person and the Impersonal as opposites. It conceives an impersonal Existence. In that Existence person and personality are fictions of the Ignorance. Or they are temporary constructions. Or, on the contrary, it can see the Person as the primary reality and the impersonal as a mental abstraction. It sees the impersonal as only a means of manifestation. To the Overmind intelligence these are separable Powers. They are powers of the one Existence. They can pursue their independent self-affirmation. They can also unite together their different modes of action. They can create different states of consciousness. They can do this both in their independence and in their union. They can do so in their being. They can be all valid and capable of coexistence. A purely impersonal existence and consciousness is true and possible, but also an entirely personal consciousness and existence. The Impersonal Divine is Nirguna Brahman. The Personal Divine is Saguna Brahman. They are here equal and coexistent aspects of the Eternal. Impersonality can manifest with person. The person is subordinated to it as a mode of expression. But, equally Person can be the reality with impersonality as a mode of its nature. Both aspects of manifestation face each other. They do so in the infinite variety of conscious Existence. There are irreconcilable differences that present

to the mental reason. The same are to the Overmind intelligence coexistent correlatives. There are contraries to the mental reason. The same to the Overmind are intelligence complementaries. Our mind sees that all things are born from Matter. All things exist by material energy, go back into it. It concludes that Matter is the eternal factor. It sees Matter as the primary and ultimate reality, Brahman. Or it sees all as born of Life-Force or Mind. It sees all existing by Life or by Mind. It sees all going back into the universal Life or Mind. It concludes that this world is a creation of the cosmic Life-Force. Or it is a creation of a cosmic Mind or Logos. Or again it sees the world as born of, existing by and going back to the Real-Idea. It goes back to the Real-Idea or Knowledge-Will of the Spirit. Or it goes back to the Spirit itself. And it concludes on an idealistic or spiritual view of the universe. It can fix on any of these ways of seeing. But to its normal separative vision each way excludes the others. Overmind consciousness perceives that each view is true. Each is true of the action of the principle it erects. It can see that there is a material world-formula. It can see a vital world-formula. It can also see a mental world-formula and a spiritual world formula. Each can predominate in a world of its own. At the same time all can combine in one world as its constituent powers. To the Overmind view there is a normal and easily realisable creation. There is an apparent Inconscience. It conceals in itself a supreme Conscious-Existence. The creation is a self-formulation of Conscious Force. Our world is based on it. It holds all the powers of Being together in its inconscient secrecy. It is a world of universal Matter. It realizes in itself Life, Mind, Overmind, Supermind, and Spirit.

Each of them in its turn takes up the others as means of its self-expression. There is a spiritual vision of Matter. In it, Matter proves to have been always a manifestation of the Spirit. Overmind is a power of origination. In the process of its executive dynamis it is an organiser. It organises many potentialities of Existence. Each affirms its separate reality. But all are capable of linking themselves together. They link together in many different but simultaneous ways. Overmind is a magician, a craftsman. It is empowered to weave the multicoloured warp and woof of manifestation. It weaves a single entity in a complex universe.

This is a simultaneous development of multitudinous independent Powers. In this there is yet—or there is as yet—no chaos, no conflict. There is no fall from Truth or Knowledge. The Overmind is a creator of truths. It is not a creator of illusions or falsehoods. The overmental energism or movement works out the truth. It works out the truth of the Aspect, Power, Idea, Force, Delight. It is liberated into independent action. The consequences of its reality in that independence are worked out. There is no exclusiveness asserting each as the sole truth of being. It does not assert the others as inferior truths. Each God knows all the Gods and their place in existence. Each Idea admits all other ideas and their right to be. Each Force concedes a place to all other forces. It concedes a place to their truth and consequences. No delight of separate fulfilled existence denies the delight of other existence. No delight of separate experience condemns other experience. The Overmind is a principle of cosmic Truth. A vast and endless catholicity is its very spirit. Its energy is an all-dynamism. It is as well a principle of separate dynamisms.

It is a sort of inferior Supermind. It is concerned predominantly not with absolutes. It is concerned with the dynamic potentials or pragmatic truths of Reality. Or it is concerned with absolutes. It is concerned with these mainly for their power of generating pragmatic values. Although, too, its comprehension of things is more global than integral. Its totality is built up of global wholes. It is constituted by separate independent realities. They unite or coalesce together. The essential unity is grasped by it. It is felt to be basic of things and pervasive in their manifestation. But this unity is no longer, as in the Supermind, their intimate and ever-present secret. It is no longer their dominating continent. It is no longer the overt builder of the harmonic whole of their activity and nature.

Our mental consciousness is separative and only imperfectly synthetic . We want to understand the difference between it and this global Overmind Consciousness. We may come near to it if we compare the different views of activities. One is strictly mental and the other an overmental view. To the Overmind, all religions would be true. They would be true as developments of the one eternal religion. All philosophies would be valid. Each would be valid in its own field. It would be valid as a statement of its own universe-view. All political theories with their practice would be legitimate. They would be the working out of an Idea Force. That Idea would have its right to application. It would have its right to practical development in Nature's play of energies. In our separative consciousness, these things exist as opposites. They are imperfectly visited by glimpses of catholicity and universality. Each claims to be the truth. Each taxes the

others with error and falsehood. Each feels impelled to refute or destroy the others. It does so in order that itself alone may be the Truth and live. At best, each must claim to be superior. Each admits all others only as inferior truth-expressions. An overmental Intelligence would refuse to entertain this conception. It would refuse this drift to exclusiveness. It would allow all to live as necessary to the whole. It would put each in its place in the whole. Or it would assign to each its field of realisation or of endeavour. This is because in us consciousness has come down completely. It has come down into the divisions of the Ignorance. Truth is no longer either an Infinite or a cosmic whole. It no longer has many possible formulations. . It has a rigid affirmation holding any other affirmation to be false. It holds them to be false because different from itself and entrenched in other limits. Our mental consciousness can approach towards a total comprehensiveness. It can approach a catholicity. But to organize that in action and life seems to be beyond its power. The individual or collective evolutionary Mind throws up a multiplicity of divergent view-points. It throws up divergent lines of action. It lets them work themselves out side by side. Or it lets them work in collision or in a certain inter mixture. It can make selective harmonies. But it cannot arrive at the harmonic control of a true totality. Cosmic Mind must have such a harmony even in the evolutionary Ignorance. It must have a harmony, if only of arranged accords and discords. There is too in it an underlying dynamism of oneness. But it carries the completeness of these things in its depths. Perhaps it carries them in a supermind-overmind substratum. But it does not impart it to individual Mind in the evolution. It does not bring it or has

not yet brought it from the depths to the surface. An Overmind world would be a world of harmony. We live in the world of Ignorance. It is a world of disharmony and struggle.

And still we can recognise in the Overmind the original cosmic Maya. It is not a Maya of Ignorance but a Maya of Knowledge. It is yet a Power which has made the Ignorance possible, even inevitable. Each principle loosed into action must follow its independent line. It must carry out its complete consequences. If this is so, the principle of separation must also be allowed. It must be allowed its complete course. It must arrive at its absolute consequence. This is the inevitable descent, facilis descensus. Consciousness, admitting the separative principle, follows this descent. It follows this till it enters, by obscuring infinitesimal fragmentation, tucchyena. It enters into the material Inconscience. It is the Inconscient Ocean of the Rig Veda. And by its own greatness the One is born from that. Yet it is still at first concealed. It is concealed by a fragmentary separative existence. It is concealed by a consciousness which is ours. In that consciousness we have to piece things together to arrive at a whole.

It is a slow and difficult emergence. In that, a certain semblance of truth is given to the dictum of Heraclitus. He declared that War is the father of all things. For each idea, force enters into collision with others. Each separate consciousness and living being collides with others. By the very necessity of its ignorance it does this. And it tries to live, grow and fulfil itself by independent self-assertion. It does not try to grow by harmony with the rest of existence. Yet there is still the unknown underlying Oneness. It compels us

to strive slowly towards some form of harmony. It compels us to strive for interdependence and concord. It compels us to strive for a difficult unity. There is in us concealed super-conscious powers of cosmic Truth and Reality. Only by their evolution the harmony we strive for can be realized. They must be dynamically realized in the very fibre of our being. They must become all its self-expression. This must be not merely in imperfect attempts. It must not be incomplete constructions or ever-changing approximations. The higher ranges of spiritual Mind have to open upon our being and consciousness. Also that which is beyond even spiritual Mind must appear in us. This must be done if we are to fulfil the divine possibility of our birth into cosmic existence.

Overmind in its descent reaches a line. This line divides the cosmic Truth from the cosmic Ignorance. It is the line where Consciousness-Force divides Mind. Consciousness-Force emphasizes the separateness of each independent movement. The separateness hides or darkens their unity. Each independent movement has been created by Overmind. The Force divides Mind by an exclusive concentration from the overmental source. There has already been a similar separation of Overmind from its supramental source. But it has been done with a transparency in the veil. That allows a conscious transmission. It maintains a certain luminous kinship. But here the veil is opaque. The transmission of the Overmind motives to the Mind is occult and obscure. Separated Mind acts as if it were an independent principle. Each mental being, each basic mental idea stands separately. Each power and force stands similarly on its separate self. It can communicate or combine with or contact others. But it is not with

the catholic universality of the Overmind movement. It is not on a basis of underlying oneness. It is as independent units joining. They join to form a separate constructed whole. It is by this movement that we pass from the cosmic Truth into the cosmic Ignorance. The cosmic Mind on this level, no doubt, comprehends its own unity. But it is not aware of its own source. Its source and foundation are in the Spirit. It can only comprehend it by the intelligence. It cannot comprehend in any enduring experience. It acts in itself as if by its own right. It works out what it receives as material. It does this without direct communication with the source from which it receives it. Its units also act in ignorance of each other and the cosmic whole. The exception is for the knowledge that they can get by contact and communication. There is a basic sense of identity which is no longer there. The mutual penetration and understanding that comes from this identity is no longer there. All the actions of this Mind Energy proceed on the opposite basis of the Ignorance. They are the results of a certain conscious knowledge. But it is a partial knowledge. It is not a true and integral self-knowledge. Nor is it a true and integral world-knowledge. This character persists in Life and in subtle Matter. It reappears in the gross material universe. That arises from the final lapse into the Inconscience.

In our subliminal Mind there is a larger power of communication. So in this Mind also, this larger power and mutual-ity still remains. There is a freer play of mentality. There is a freer sense than human mind possesses. The Ignorance is not complete. A conscious harmony, an interdependent organisation of right relations is more possible. Mind is not

yet perturbed by blind Life forces. It is not yet obscured by irresponsible Matter. It is a plane of Ignorance, but not yet of falsehood or error. Or at least the lapse into falsehood and error is not yet inevitable. This Ignorance is limitative, but not necessarily falsificative. There is limitation of knowledge, an organisation of partial truths. But there is no denial or opposite of truth or knowledge. The organisation of partial truths is on a basis of separative knowledge. It persists in Life and subtle Matter. The exclusive concentration of Consciousness-Force puts them into separative action. But it does not entirely sever or veil Mind from Life. It does not veil Life from Matter. The complete separation does take place. But it takes place only when the stage of Inconscience has been reached. Our world of manifold Ignorance arises out of that tenebrous matrix. There are other still conscient stages of the involution. They are indeed organisations of Conscious Force. In them each lives from his own centre. Each follows out his own possibilities. And the predominant principle itself, whether Mind, Life or Matter, works out things on its own. It works them out on its independent basis. But what is worked out are truths of itself, not illusions or a tangle of truth and falsehood, knowledge and Ignorance. Consciousness-Force can exclusively concentrate on Force and Form. Then it seems phenomenally to separate Consciousness from Force. It can absorb Consciousness in a blind sleep lost in Form and Force. Then Consciousness has to struggle back to itself. It does so by a fragmentary evolution. That necessitates error and makes falsehood inevitable. Nevertheless, these things too are not illusions. They have not sprung out of an original Non-Existence. They are, we

might say, the unavoidable truths of a world born out of Inconscience. For the Ignorance is still in reality a knowledge seeking for itself. It seeks behind the original mask of Inconscience. It seeks and misses and finds. Its results are natural and even inevitable on their own line. They are the true consequence of the lapse. In a way, even, they are the right working of the recovery from the lapse. Existence plunges into an apparent Non-Existence. Consciousness plunges into an apparent Inconscience. Delight of existence plunges into a vast cosmic insensibility. These are the first results of the fall. By a struggling fragmentary experience they return from the fall. By that, Consciousness is rendered into the dual terms of truth and falsehood. It is rendered into knowledge and error. Existence is rendered into the dual terms of life and death. Delight of existence is rendered into the dual terms of pain and pleasure. These are the necessary process of the labour of self-discovery. A pure experience of Truth, Knowledge, Delight would here be itself a contradiction. It would be a contradiction of the truth of things. It could only be otherwise if all beings in the evolution were responsive to the psychic element within. Or if they were responsive to the Supermind underlying Nature's operations. But here there comes in the Overmind law. That law says each Force works out its own possibilities. This is a world where an original Inconscience and a division of consciousness are the main principles. In such a world, the natural possibilities would be the emergence of Forces of Darkness. These forces are impelled to maintain and live by the Ignorance. It is an ignorant struggle to know originative of falsehood and error. It is an ignorant struggle to live

engendering wrong and evil. It is an egoistic struggle to enjoy. It is the parent of fragmentary joys and pains and sufferings. These are therefore the inevitable first-imprinted characters. But they are not the sole possibilities of our evolutionary existence. Still, the secret realities must emerge. This is because Non-Existence is a concealed Existence. Inconscience is a concealed Consciousness. Insensibility is a masked and dormant Ananda. The hidden Overmind and Supermind too must in the end fulfil themselves. They must do so in this apparently opposite organisation from a dark Infinite.

Two things render that culmination more facile than it would otherwise be. Overmind has descended towards material creation. In that descent it has originated modifications of itself. These modifications can bring the concealed truth of things nearer to us. Intuition is one such modification. With its penetrative lightning flashes of truth, Intuition lights up local points. It lights up stretches of country in our consciousness. By opening ourselves more widely, we can become ourselves also intuitive. First we can open in the inner being. Then as a result we can open in the outer surface self. We can open to the messages of these higher ranges of consciousness. We can grow into them. We cannot limit ourselves to the intellect and sense. We can become capable of a more universal comprehension. We can become capable of a direct touch of truth in our very self and body. In fact flashes of enlightenment from these higher ranges already come to us. But this intervention is mostly fragmentary, casual or partial. We have still to begin to enlarge ourselves. We have to enlarge into their likeness. We have to organise in us the greater Truth activities of which we are potentially

capable. But, secondly, Overmind, Intuition, and even Supermind are principles inherent and involved. They are involved in the Inconscience from which we arise in the evolution. And they are inevitably destined to evolve. But they are secretly present and actively occult. They are flashes of intuitive emergence in the cosmic activity of Mind, Life and Matter. It is true that their action is concealed. And, even when they emerge, it is modified. It is modified by the medium, material, vital, mental in which they work. It is not easily recognisable. Supermind cannot manifest itself as the Creator Power in the universe from the beginning. For if it did, the Ignorance and Inconscience would be impossible or else the slow evolution necessary would change into a rapid transformation scene. Yet at every step of the material energy, we can see the stamp of inevitability. It is given by a supra-mental creator in all the development of life and mind. The play of the lines of possibility and their combination are the stamp of Overmind intervention. Life and Mind have been released in Matter. So too must in their time these greater powers of the concealed Godhead emerge. They must emerge from the involution and their supreme Light descend into us from above.

A divine Life in the manifestation is then not only possible. It is possible as the high result and ransom of our present life in the Ignorance. But, if these things are as we have seen them, it is the inevitable outcome and consummation of Nature's evolutionary endeavour.

சாவித்ரி

Page 179: A hunter of spiritual verities

ஆத்ம சத்தியத்தை வேட்டையாடுபவன்

- ☆ நினைத்து, யுகித்து, நம்பிக்கையால் செயல்பட்டு
- ☆ கற்பனைக்குக் கட்டுண்டது, கட்டுப்பாட்டிலடங்கியது
- ☆ சொர்க்க லோகப் பறவை சாயம் பூசி கூண்டிலடைத்து
- ☆ பார்வைக்கு அகப்படாததை பார்க்க மனம் விழைந்து
- ☆ தனக்கு எட்டாத ஜோதியைக் குரல் கொடுத்து அழைத்து
- ☆ ஆத்மாவிற்ருள்ள கடமையை அழிக்கும் அமைதியான மெளனம்
- ☆ தெய்வ ஜோதியின் கதிர், ஆபத்பாந்தவனின் ஸ்பர்சம்
- ☆ சத்தியம், நன்மை, எழில் அதன் தெய்வங்கள்
- ☆ பூமியின் பார்வையைக் கடந்த சொர்க்கத்தின் அருகாமை
- ☆ மனிதனால் பொறுக்க முடியாத கறுத்த காரிருள்
- ☆ அதற்குத் தெய்வமும் பேயும் உறவு
- ☆ அவனிதயம் நிரம்பி வழிந்து வெடிக்கும் உற்சாகம்
- ☆ உச்சியை எட்ட முயன்று, புருஷனைத் தேடும் தீவிரம்
- ☆ சொல்லின் சிறப்பையும், ரூபத்தின் சிறப்பையும் நாடி
- ☆ சிகரத்தின் ஒளியைச் சிகரமான எண்ணத்தால் தாவிப்பிடித்து
- ☆ ரூபத்தால் அருகே வரும் அரூபி
- ☆ சிறப்பு என்பது பிரம்மத்தை வேலியாக ஏற்ற எல்லை
- ☆ தன் வீட்டைப் பார்த்தறியாத சொர்க்க லோக சிசு

- ☆ அதன் அசைவு பிரம்மத்தைப் பிணைக்கும் ஸ்பர்சம்
- ☆ அருகே வரும், தொடும், நிலையாகப் பிடிக்காது
- ☆ பிரகாசமான எல்லையை நோக்கி நகரும் பெருமுயற்சி
- ☆ தேடுவதே பெருமை, சிருஷ்டிப்பதே சிறப்பு
- ☆ பெரியது எல்லா லோகங்களிலும் சிருஷ்டிக்கும்
- ☆ பூமியிலும், சொர்க்கத்திலும், நரகத்திலும் அவள் ஒன்றே
- ☆ அனைவர் விதியிலும் அவள் பங்கு பெரியது
- ☆ சூரியனுக்கு ஒளிதரும் சூட்சும நெருப்பின் தலைவன்
- ☆ தன் வலிமையிலும் பெருமையிலும் அவள் காணும் வெற்றி
- ☆ எதிர்த்து நசுக்கினாலும் இறைவனின் சிருஷ்டியை ஏற்று
- ☆ அசத்தின் அஸ்திவாரத்தில் வாழும் ஆத்மா
- ☆ உலக சக்தி லோக மாயையின் அதிர்ச்சியைக் கடந்து
- ☆ ஊமையெனினும் சொல்லுக்குரியவள், ஜடமான சக்தி
- ☆ மரணத்தின் அறியாமை அடிமை, அடிபட்டு வீழ்ந்தாள்
- ☆ இறவாவரம் பெற்றதையடையும் ஆர்வம் மேலோங்கி
- ☆ அறிய முடியாததை அறியும் ஆர்வம் எழ
- ☆ சூன்யம், காரிருள் எனினும் அவனுறக்கம் உலகை சிருஷ்டிக்கும்

ॐॐॐॐॐॐ

ஜீவிய மணி

விடாமுயற்சி செயலில் வெளிப்படும் அனந்தம்.

யோக வாழ்க்கை விளக்கம்

22/26. கெட்ட எண்ணத்தை மன்னிக்க நல்லெண்ணம் உயர்ந்து சத்தியமாக வேண்டும்

- மனித மனம் மன்னித்தறியாது, மன்னிக்க விரும்பினாலும், மனம் ஏற்காது.
- நம்மைப் பொறுத்தவரை குற்றம் என்பது நம் குறை, தோல்வியாகும்.
- நம் மீதுள்ள குறை, பிறர் குற்றமாகத் தெரியும், எரிச்சல் வரும், கோபம் வரும்.
- பஸ்ஸில் இடமில்லை என்றால், கண்டக்டர்கள் மீது கோபம் வரும், எழுதிய கடிதத்திற்குப் பதில் வராவிட்டால் எழுதாதவர் மீது கோபம் வரும், தபால்காரன் மீது கோபம் வரும், நேற்று எழுதிய கடிதத்திற்கு இன்று பதில் எதிர்பார்க்கும் மனம்.
- பாங்கில் நம் அக்கௌண்ட்டில் பணமில்லாவிட்டால், கிளார்க்மீது கோபம் வரும்.
- கோபம் என வந்து விட்டால், குறை பிறர்மீது மட்டும் தெரியும். அவர் செய்யாத குற்றத்தை மன்னிக்க மனம் முயலும். அதுவும் முடியாது.
- தகப்பனார் நல்ல எண்ணத்தால் செய்த காரியம் நமக்குக் கெட்டதாக முடிந்தால் கோபம் தகப்பனார்மீது வரும்.
- B.E. பாஸ் செய்து வேலை கிடைக்கவில்லை என்றால், சேரச் சொன்னவர்மீது கோபம் வரும். பிற்காலத்தில் அதனால் பெரிய தொழிலதிபரானாலும், முதலில் வந்த கோபம் மறையாது.
- கெட்ட எண்ணத்தை ஒருவர் மன்னித்ததாகக் கூறலாம். உண்மையில் மன்னித்தவர் தெய்வமாவார். தெய்வங்கள்

சபித்ததாகக் கதையுண்டு. மன்னித்த கதை நினைவுக்கு வரவில்லை.

- குழந்தை பிறக்காவிட்டால் மனைவியை மன்னிக்க முடியாதவருண்டு.
அனுதாபப்பட வேண்டிய இடத்தில் கோப்படுவது மனித சுபாவம்.
- ஆயுள் முழுவதும் சம்பாதிக்காத கணவரைக் கடிந்து கொள்ளாத மனைவி உயர்ந்த பெண்.
- உலகில் நல்லதைச் சௌகரியமாக எடுத்துக் கொண்டு மறந்து விடுவார்கள்.
- கெட்டதைக் கோப்பட்டு கரித்துக் கொட்டுவார்கள்.

சட்டம் மன்னிக்கும்.

சந்தர்ப்பம் மன்னிக்கும்.

சம்பந்தமற்றவர் மன்னிப்பார்கள்.

ஒருவர் செய்த குற்றத்தை மனம் உவந்து மற்றவர் மன்னித்தது மனித சுபாவத்திலில்லை. இருக்க முடியாது எனக் கூற முடியாது. எவர் மன்னித்தார் எவரை மன்னித்தார் என்று ஆராய்ச்சி செய்வதைவிட

நாமே முன்வந்து ஒருவரை மன்னிக்க முயன்றால்

அதனுள் உள்ள எல்லா அம்சங்களும் தெரிய வரும்.

- லூசி ராபர்ட்டை மாமியார் மன்னித்த கதையொன்று.
- மேரியைக் கொடுமை செய்த எதிர்கால மாமியார் மன்னித்த கதை மற்றது.
- அண்ணனைக் கொன்றவனைத் தவறு அண்ணன் பேரிலிருப்பதால் மன்னித்து, அவன் விடுதலை பெற வழக்காடி, அவனை விடுதலை செய்தவர் ஒரு டாக்டர்.
- லூசியை மாமியார் மன்னித்தது மகன் மீதுள்ள பாசத்தால்.

- மேரியை மன்னித்தது அவள் திடீரெனப் பெற்ற பெரும் சொத்து.
- அண்ணனைக் கொன்றவரை தம்பி மன்னித்தது அபூர்வம். பெரிய நல்ல காரியம்.
- கொடுமை செய்த மாமன் மாமியை ஓடிப்போய் பணக்காரனான பையன் மன்னித்து கௌரவித்தது அரிதான நல்ல பெரிய செயல்.
- குற்றமற்ற ஊழியரை தவறாக தண்டித்த முதலாளிக்கு கேட்காமல் உதவி செய்தது மன்னிப்பதைவிட உயர்ந்த செயல்.
- கொடுமை செய்த மாற்றாம் தாயாருக்கு பெரிய நகை செய்து சந்தோஷப்படுத்தியது அது போன்றவர் செய்வது கேட்டறியாதது.
- மன்னிக்க மனம் நயமாக உயர்ந்திருக்க வேண்டும்.
- அப்படிப்பட்டவர் மன்னித்தபின் செய்ததை நினைத்து வருந்துவார்.
- நல்ல காரியத்தைச் செய்பவர் பலர்.
- செய்த பின் சிலர் செய்ததற்காக வருந்துவார்கள்.
- மன்னித்தபின் மனம் பாரமிழந்து, அது வாழ்வில் பிரதிபலிப்பது மன்னித்தது உண்மை எனக் கூறும்.

ॐஐஐஐஐஐஐஐஐ

ஜீவிய மணி

உழைப்பு, உணர்வு, நேர்மை, திறமை, ஆர்வம் ஆகியவை உழைப்பின் சின்னங்கள். சிகரமாக இவற்றைப் பெற்று, ஆன்மாவால் உயர்த்தி, ஆராய்ச்சியால் சிறப்பித்தால், அவர் அன்பரானால், ஓய்வு காலத்தில் பெறும் உயர்வு ஆரம்ப காலத்தில் வரும்.

பூரணயோகம் - முதல் வாயில்கள்

கர்மயோகி

119. கேள்விப்பட்டது எதிராகப் பலித்தால் அவருக்கும் பூரண யோகம் பலிக்கும்.

- ‘பரவாயில்லை’ என்ற டார்சி, ‘அன்புக்குரிய இனிமையான எலிசபெத்’ என்றான்.
- மகாத்மா ‘அகிம்சை வன்முறையை எழுப்பியது’ என்றார்.
- ‘உன்னால் என்ன கொடுக்க முடியும்’ என்ற லேடி அரபெல்லா ‘Dear Mary’ என்று மயக்கம் தெளிந்தவுடன் முதல் வார்த்தையாகக் கூறினார்.
- சித்தப்பா, பையனை படிக்க வைக்க வேண்டாம், இவனால் எதுவும் முடியாது. தூங்கத்தான் முடியும் என்று கூறியவர் அண்ணார் மகனின் வாழ்வில் வெற்றியைக் கண்டு வியந்தார்.
- ‘பிழைக்கத் தெரியாதவன் நீ’ என்று கூறிய நண்பன் பல ஆண்டுகள் கழித்துத் திரும்ப வந்து அவனிடமே ‘பிழைக்கும் வழி என்ன?’ என்று கேட்டான்.
- ‘என் வயிற்றெரிச்சலைக் கிளப்பாதீர்கள்’ என்றவர் எது எரிச்சல் தரும் என்றாரோ அது வாழ்வில் பலித்து உடல் நலம் பெற்று வாழ்வு அதனால் உயர்ந்து பிரபலமடைந்து அவரிடமே வந்து ‘என் வெற்றிக்கு நீங்களும் ஒரு காரணம்’ என்றார்.
- ‘உன்னால் முடியவே முடியாது’ என்று கேலி செய்தவர் ‘நீ செய்ததை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. Now you have some credibility இப்பொழுது ஓரளவு நம்பிக்கை வருகிறது’ என்றார்.
- ‘நீங்கள் மட்டும் என்ன செய்து விட முடியும்?’ என்ற பாங்க் அதிகாரி கட்டித் தழுவி ‘உங்கள் திட்டம் பெரு வெற்றி பெற்று விட்டது’ என்றார்.

- காதில் விழுபவை பிற்காலத்தில் எதிராகப் பலித்தால் அவ்விஷயம் அவர் காதில் விழுந்ததால் திருவுருமாறியது என்று பொருள்.
- புற நிகழ்ச்சிகள் திருவுருமாறுகின்றன என்றால் அகத்தில் ஜீவியம் திருவுருமாறி விட்டது எனப் பொருள்.
- திருவுருமாற்றம் உலகத்திற்கே புதியது. அது நெஞ்சில் இடம் பெற்றால் நெஞ்சம் சத்திய ஜீவிய சொர்க்கமாகி விட்டது எனலாம்.
- எவர் எதைத் தவறாகக் கூறினாலும் அது எதிர்காலத்தில் தலைகீழாக பலிக்கும் என இதிலிருந்து நாம் அறியலாம்.
- கிராக்கி செய்தவர் தலைகீழாக மாறி நாம் கிராக்கி செய்வதாக நினைக்கும் நேரம் வந்தபொழுது அவரால் விஷயத்தை கிராக்கி மூலமே புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.
- ‘உன்னால் எனக்குத் தொந்தரவு’ என்பவர் ஆழ்மனம் ‘என்னால் உனக்குத் தொந்தரவு எனப் புரிகிறது’ என்பது ஆன்மிகத் தெளிவு.
- எரிச்சல்படாவிட்டால் காரியம் பலிக்கும்.
- மனமும் எரிச்சலை ஏற்காவிட்டால் காரியம் அதிகம் பலிக்கும்.
- எரிச்சல் படக்கூடாது எனவும் முயலாவிட்டால் அது அடுத்த கட்டம்.
- எரிச்சல் படாதது பெரியது என்பதும் ஓர் நம்பிக்கை.
- அந்த நம்பிக்கையையும் மனம் இழப்பது சரி.

ௐஐஐஐஐஐஐ

ஜீவிய மணி

வாழ்வின் அதிகபட்சம் அன்னையின் குறைந்தபட்சம். அன்னையின் அதிகபட்சம் இன்றைய வாழ்வைக் கடந்த நிலை. அன்னையின் அதிகபட்ச சிறப்பைக் குறிக்கோளாக்கி வாழ்வை அதற்குரிய பாதையில் செலுத்தினால் எதிர்காலம் ஏற்றமுடையதாகும். ஏற்றம் எல்லாக் கட்டங்களிலும் எதிர்கொள்ளும்.

அஜெண்டா

உடல் பெற்ற தெம்பு உலகத்துத் தெம்பு.

Volume 2, page 143

- உடல் ஜடம், ஒதுக்கப்பட வேண்டியது. உடலைக் கவனிப்பது துறவிக்கு முறையில்லை என்பது ஆயிரம் கால மரபு. தலைமுடி சடையாகும். காயம் பட்டால் கவனிப்பது சரியில்லை. தானே குணமாக வேண்டும். உடல் துறவிக்குத் தடை.
- பூரண யோகம் அநேகமாக மரபு கூறுவதைத் தலைகீழாகக் கூறும்.
- உடலைப் பேண வேண்டும். உடல் உயர்ந்தது உன்னதமானது. உயிரைவிட உயர்ந்தது உடல். உடல் ஆனந்தமய ஜீவன். வராத ஆனந்தம் தவப்பலனாக வந்தால் மின்னல் போல் மறையும். உடல் திருவுருமாறினால் மின்னலாக வந்த ஆனந்தம் பேரானந்தமாகப் பெருகி நிலையாக இருக்கும் என்பது ஸ்ரீ அரவிந்தம்.
உடல் ஜீவனுக்கு அஸ்திவாரம். உபநிஷதம் கூறியபடி உடல் ஆன்மாவுக்கு ஆடை, உடலுள் பெரும் சக்தி ஒளி வேகத்தில் ஓடுகிறது என விஞ்ஞானம் கூறுகிறது. பகவான் அதை ஏற்று உடல் absolute peace பிரம்ம சாந்தியுடையது, absolute mastery பிரம்ம ஆளுமையுடையது. ஆனால் அதன் சக்தி கண்மூடியானது. சக்தி கண் விழித்தால் ஆனந்தம் புல்லரிக்கும் என்கிறார். கண் மூடிய சக்தி உடலை ஆள்கிறது. சக்தி கண் விழித்தால் உடல் சக்தியை ஆளும். அது உலகத்தின் திறனாகும் என்கிறார்.
- உடலில் சத்திய ஜீவியம் வந்து இறங்கினால் பிரம்மம் (Self) ஆத்மா (Spirit) வெளிவரும். அதுவே பரிணாமத்திற்கு முடிவான நிலை.

- உடலுக்குப் பார்வையுண்டு, குரலைக் கேட்கும், ருசியை அறியும், மணத்தை நுகரும். அன்னைக்கு யோகம் பலித்தபின் முதுகில் கண் ஏற்பட்டது என்றார்.
காலை நாலரை மணிக்கெழுந்து Mother தம் அறையுள் நடப்பார். நடப்பார் எனில் கால்களால் நடப்பதில்லை. தன்னையும், தன் உடலையும், தன் கால்களையும் உள்ளிருந்து எழும் சக்தியிடம் சமர்ப்பணம் செய்து நடப்பார். ஒரு நிமிஷத்தில் தன் 92ஆம் வயதில் அறையை நான்கு (அல்லது) ஐந்து முறை சுற்றி வருவேன் என்றார்.
- உடலில் உணர்வுண்டு, மனம் உண்டு. உடலின் செல்லில் மனம் அன்னைக்கு விழிப்புற்றது. செல் உருவம் பெற்றது. செல்லைக் கடந்த நிலையுண்டு. அதை material body ஜடமான உடல் என்கிறார். அவ்வுடலுக்கும் மனம் உண்டு material mind. அம்மனம் அன்னையின் பிரார்த்தனையைத் தானே ஏற்றது. தான் திருவுருமாறப் பிரார்த்தனை செய்தது. அன்னை ஒரு நாள் 24 பேப்பர் எடுக்க ஓரளவு பேப்பர் எடுத்தார். அது சரியாக 24 இருந்தது. 'என் விரல்களுக்கு எண்ணிக்கை தெரியும்' என்றார்.
- இது அன்பர்கட்கு ஒரு சமயம் நடப்பதுண்டு.
- உடல் ஆன்ம விழிப்புற்றால் அற்புதம் நடக்கும்.
- உடல் ஜடமல்ல, உயிரல்ல, மனமல்ல, ஆத்மாவாகும் என்கிறார் அன்னை.
- உடலில் விழிக்கும் ஆத்மா சைத்திய புருஷன்.
- உடல் உயிரைவிட உயர்ந்தது.

o-❖-o

ஜீவிய மணி

அனைவரையும் பற்றிய நல்லெண்ணம் நம்மை ஆண்டவன்
நல்லெண்ணத்திற்குப் பாத்திரமாக்கும்.

வாழ்க்கையை நம் வழிக்குக் கொண்டு வரும் இரகசியங்கள்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

கர்மயோகி

13. வேலை விஷயங்களில் ஒரு நேர்த்தியை வெளிப்படுத்த வேண்டும். முக்கிய விஷயங்களில் சரியான முடிவு எவ்வளவு அவசியமோ, அவ்வளவு அவசியம் நேர்த்தி.

நேர்த்தி என்பது சிறப்பு, பூரணம், முழுமை, அழகு ஆகும். செய்யும் திறமை பூரணமில்லாமல் நேர்த்தி எழாது. திறமை பூரணம் பெற வேலையை முழுமையாக அறிந்திருக்க வேண்டும். இது அறிவாலோ, திறமையாலோ வருவதில்லை. ஆத்ம சிறப்பால் எழுவது நேர்த்தி. வேலைக்கு ரூபம் உண்டு. ரூபம் சிறப்பானால் நேர்த்தி எழும். ரூபம் சூட்சுமமானது, ஜடமானதல்ல. ரூபம் சக்தியின் புறவெளிப்பாடு. சக்தி ரூபம் பெறுவது சிருஷ்டி. *நேர்த்தி ஆண்டவனின் செயலின் அம்சம். சிருஷ்டியில் வெளிப்படுவது.* வேலையில் நேர்த்தி எழும் நேரம் மனிதன் செயலால், செயலில் இறைவனாகிறான்.

இந்திய ஆன்மிகப் பரம்பரையின் கொள்கையிது. பிராம்மண, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரன் என்ற பாகுபாட்டில் முதலிடம் பிராம்மணனுக்கும், கடைசியிடம் சூத்திரனுக்கும் என உலகம் அறியும். இதன் தத்துவப்படி நான்கு வர்ணங்களுக்கும் முதலிடம் உண்டு. *தத்துவம், இலட்சியம்.* நடைமுறை, நாமறிவது. *இந்த நடைமுறைத் தத்துவப்படி முதலிடம் சூத்திரனுக்கும் கடைசி இடம் பிராம்மணனுக்குமாகும்.* அதனால்தான் பத்தினி, “கொக்கென்று நினைத்தாயோ கொங்கணவா?” என்றாள். மேலும் இந்த நான்கு வர்ணங்கட்கு வெளியில் தீண்டாதவனுண்டு. தீண்டாதவன் வேதம் பயின்றால், அவன் இவர்களை மிஞ்சுவான். சுதந்திரம் வந்தபின் அந்த அம்சத்தைக் காண்கிறோம். சர்க்கார் அதிகாரம் பிராம்மணனைவிட்டு பல ஆயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் க்ஷத்திரியனுக்கு வந்துவிட்டது. தென்னாட்டில் அது நெடுநாளாக வைசியனிடம் இருந்தது. சேர, சோழ, பாண்டியர்

வேளாளர். சுதந்திரம் வந்தபின் அதிகாரம் சமூகக் கொடுமைக்குட்பட்டவரிடம் போய்விட்டது. வர்ணாசிரம தர்மத்தின் குறையை மக்களாட்சி சரி செய்து வருகிறது. *வர்ணத்தைத் தாண்டி மேலும் ஓர் அம்சம் வெளிப்படுகிறது. நமக்கு வாழ்வில் நல்லவன், கெட்டவன் உண்டு. வாழ்வுக்கு மக்களனைவரும் சமம்.* அதனால் குற்றவாளிகள் பீகார், உத்திர பிரதேசத்தில் அதிகாரம் பெறுகிறார்கள். அவர்கள் உச்ச கட்டத்திற்கு வருவது சமூகம் நேர்த்தி பெறுவதாகும்.

- நேர்த்தி என்பது செயலுக்கு மட்டுமல்ல, எண்ணத்திற்கும், உணர்ச்சிக்கும் உண்டு.
- ஞானம் பெற்றவனுக்கு நேர்த்தி எழ ஞானம் அதிகாரமாக வேண்டும், சேவையும் தேவை.
- செல்வம் நேர்த்தி பெற ஞானமும், அதிகாரமும், சேவையும் பெற வேண்டும்.
- *நேர்த்தி பூரணமானதால், ஞானம், வீரம், செல்வம், சேவை தேவை.*
- இந்த நான்கு வர்ணங்களைக் கடந்தவர்கள் இந்த 4 அம்சங்களும் பெறும் நேரம் 1950 முதல் இன்று வரையாகும்.

வீரம் பெறலாம், வீரத்தில் ஞானத்தை வெளிப்படுத்துவது இயலாத காரியம். அதேபோல் செல்வம் பெறலாம். செல்வத்தில் வீரத்தையும், ஞானத்தையும் வெளிப்படுத்துவது அதைவிடக் கடினம். சேவையில் ஞானம், வீரம் சேவையை வெளிப்படுத்துவதே பூரணம். சமர்ப்பணத்தை அன்னை தியானத்தைவிட முக்கியமாகக் கருதுவது இக்காரணத்தால்தான். தீண்டாதவன் இந்த நான்கையும் பெறும் பொழுது நாடு பூரணமடையும். இறைவன் இந்தியாவில் பூரண நேர்த்தியையடைய வேண்டி நாடு ஒன்றுபட வேண்டும் என அந்நிய படையெடுப்புக்கு ஏற்பாடு செய்ததாகப் பகவான் எழுதுகிறார்.

இந்த நான்கு அம்சம் தவிர நாட்டில் 17 மொழிகளும், பல்லாயிரம் தெய்வங்களும், பல நூறு கலாச்சாரங்களும் இருப்பதால் அவை அனைத்தும் இணைந்து ஒன்றுபட்ட

ஒருமையை எய்தும் பொழுது இந்தியா ஜகத்குருவாகும் என்று கூறிய பகவான் தன் 5 கனவுகளில் அதை 4-ஆம் கனவாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

சமர்ப்பணம் சரணாகதியாகும் பொழுது மனித ஜீவன் தன் ஜீவன், ஜீவியம், உறுதி, அனந்தத்தை இறைவனுக்கு சமர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும் என்கிறார். இதுவே ஆரம்பம். இதன் நேரடி விளைவு அகந்தை அழிவது. அதனால் ஜீவன் பிரபஞ்ச ஜீவனாகிறது. பிரபஞ்ச ஜீவன் ஜீவாத்மாவின் யோகத்தை ஏற்று அதைப் பரமாத்மாவின் யோகமாக்கினால், ஜீவாத்மாவின் யோகம், பூரண யோகமாகும் என்கிறார்.

அதுவே ஆன்மிக நேர்த்தியாகும்.

ஆன்மா ஜீவனில் பூரணம் பெறும் நேர்த்தியது.

அனுசயா திருமூர்த்திகளின் அகந்தையை

அழிக்க முடிந்தது, இதுபோன்ற திறமை

அவளுக்கிருந்ததால்தான்.

இதுவே பகவான் கூறும் பூரணம், நேர்த்தி, ஒருமை, ஐக்கியம்.

◊◊◊

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

மரபும், ஸ்ரீ அரவிந்தமும் ஒன்று எனலாம், எதிரானவையெனலாம். உண்மையில் மரபின் சாரத்தின்மீது எழுப்பப்பட்ட கட்டடமே ஸ்ரீ அரவிந்தம். ஸ்ரீ அரவிந்தத்தின் முக்கிய அம்சங்களும், சிகரமான பெரிய அம்சங்களும் வித்தாக மரபில் இல்லாமலில்லை. ஆனால் இன்று எலக்ட்ரிசிட்டியால் நாம் நெருப்பு, விளக்கைப் பெறுவதற்கும் அன்று கல்லால் தீப்பொறி எழுப்பிய நெருப்பும் போல் ஒற்றுமை உண்டு என்றாலும் தூரம் அதிகம். கண் நட்சத்திரங்களைக் கண்டு வான சாஸ்த்திரம் எழுதியது. இன்று டெலஸ்கோப் கோடிக்கணக்கான நட்சத்திரங்களை படமாக வரைந்து அவற்றின் பாதையைக் கணக்கிடுகின்றனர். மூலிகைகளை அன்று சூட்சுமமாகக் கண்டனர். இன்று மைக்ரோஸ்கோப் மூலமாக இலைகளை ஆராய்கின்றனர்.

நன்றியறிதல் அன்னை பக்தியுடன் இழைவது பழைய சாரமும்

புதிய வாய்ப்பும் சேர்ந்து செயல்படுவதாகும்.

தனித்தன்மையும் அதற்குரிய அடையாளங்களும்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

மூலம்: ஸ்ரீ கர்மயோகி

விரிவாக்கம் & சொற்பொழிவு ஆற்றியவர்: திரு. N. அசோகன்

சொற்பொழிவு ஆற்றிய தேதி: 24.04.2015

2. இப்போது அடுத்த கருத்திற்கு வருவோம். தனித்தன்மை மிகுந்தவரிடம் **unconventional behaviour**-ஐ நிறையவே பார்க்கலாம். நாலு பேரைப்போல் இவரும் நடந்துகொண்டால், எப்படி இவர்கள் தனியாகத் தெரிவார்கள். இவர்கள் தனியாகத் தெரியவேண்டும் என்றால், இவர்களுடைய செயல்பாடும் அந்தளவிற்கு வித்தியாசமாகத் தெரிய வேண்டும். ஆகவேதான் **unconventional behaviour** இவர்களுக்கு ஒரு அடையாள முத்திரையாகிவிட்டது. இவர்கள் நாலுபேருடன் சேர்ந்திருந்தாலும் அவர்கள்போல் சிந்திக்கவோ, செயல்படவோ மாட்டார்கள். சற்று வித்தியாசமாகவே இருப்பார்கள். அந்த வித்தியாசம் பல வகைகளில் வெளிப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும். ஊரில் எல்லா விவசாயிகளும் நெல் பயிரிட்டால், தனித்தன்மை மிகுந்த ஒரு விவசாயி இருந்தால் அவர் மட்டும் தன் வயலில் வாழை அல்லது கரும்பு போடுவார். அல்லது மிக வித்தியாசமாக ரோஜா அல்லது முல்லை என்று பூச்செடிகளை வளர்ப்பார். நாங்கள் எல்லாம் நெல் போடும்போது நீங்கள் ஏன் இவ்வாறு வித்தியாசமாகச் செய்கிறீர்கள் என்று மற்றவர்கள் கேட்டால் வாழை அல்லது கரும்பில் நெல்லைவிட லாபம் அதிகம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது, அது எனக்குத் தெரியும் என்று தைரியமாக பதிலளிப்பார். சம்பளத்திற்கு வேலை செய்வதையே வழக்கமாகக் கொண்டுள்ள குடும்பத்தில் இவர் பிறந்தால், இவர் மட்டும் வித்தியாசமாக முடிவு எடுப்பார். அதாவது **salaried employment**-க்குப் போகாமல் **self-employment**-க்கு முயற்சி செய்வார். தம்முடைய தாத்தா காலத்திலிருந்தே அவர் குடும்பத்தில் எவரும் சொந்த தொழில் செய்தது கிடையாது. உனக்கு ஏன் வித்தியாசமாகத் தோன்றுகிறது என்று கேட்டால், அது அப்படிதான், நீங்கள்

செய்வதுபோல் நான் செய்யவேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை என்பார். வேலை செய்வதைவிட சொந்தத் தொழிலில் அதிக வருமானமுள்ளது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது, அதற்கு நான் ஒரு முயற்சி எடுக்கிறேன், ஏன் தடுக்கிறீர்கள் என்பார். ஆன்மிகத்திலும் இப்படிப்பட்ட unconventional behaviour நிறைய உண்டு. புத்தர் முதலில் இதை நிரூபித்துக் காட்டினார். வேதங்கள் கூறுவதின் அதிகாரத்தையே ஏற்றுப் பழகிய நம் நாட்டில் வேதங்கள் சொல்வதை உதறிய முதல் மகான் இவர்தாம். ஆத்மாவை மையமாக வைத்து ஞானயோகம், பக்தியோகம், ஹடயோகம் என்றவைகளெல்லாம் உருவானபோது இவர் திடீரென்று ஆத்மாவே கிடையாது, அவரவர் செய்யும் கர்மம்தான் அவரவர் வாழ்க்கையில் நிலைத்து நிற்கிறது, கர்ம பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு நிர்வாணமடைய உண்டான வழியைத் தேடுவதே என் வேலை என்று பகிங்கரமாக அறிவித்தார். இப்படி வேதங்களின் அதிகாரத்தை பகிங்கரமாக நிராகரித்து unconventional behaviour-க்கு முதன்முதலாக ஆன்மிகத்தில் வித்திட்டவர் இவர்தாம். இவருக்குப்பின் ஆன்மிகத்தில் பெரிய அளவில் வித்தியாசமாகத் தம் கருத்தைப் புகுத்தி தம் தனித்தன்மையை நிரூபித்தவர் பகவான் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். வாழ்க்கையை உதறித்தள்ளுவதையே குறியாக உள்ள இந்திய ஆன்மிகத்தில் அவ்வாறு வாழ்க்கையை உதறாமல் திருவுருமாற்றம் செய்ய வேண்டும் என்ற வித்தியாசமான முடிவை எடுத்தவர் இவர்தாம். அன்னையை எடுத்துக் கொண்டாலும், அவரளவில் ஒரு வித்தியாசமான வாழ்க்கையை அவரும் வாழ்ந்தார். அவர் பெற்றோர் கடவுள் நம்பிக்கையே இல்லாதவர்கள். அவர் முதலில் குருவாக ஏற்ற தியான் என்பவர் ஒரு பெரிய அசுர சக்தி என்று தெரிந்தும் அன்னை அவரிடம் தம் ஆன்மிகப் பயிற்சியைத் தொடர்ந்தார். அவர் கணவர் ரிச்சர்டும் ஒரு அசுர சக்தியாகத்தான் இருந்தார். அது தெரிந்தும் அவரைத் திருவுருமாற்றம் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகவே திருமண பந்தத்தில் அவருடன் இணைந்தார். வெளிநாட்டவர்களுக்குத் தம்முடைய புற வாழ்க்கையையும், தம்முடைய அக

வாழ்க்கையையும் இணைத்துப் பார்க்கவே தெரியாது. அவருடைய வாழ்க்கையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள், அவர் வாழ்க்கை அமைந்த விதம் எல்லாம் அவரின் அக உணர்வின் எதிரொலி என்ற விஷயமே அவர்கள் அறியாத ஒரு கருத்தாகும். ஆனால் அப்படிப்பட்ட வெளிநாட்டுக் கலாச்சாரத்தில் பிறந்து வளர்ந்த அன்னை நம்முடைய வெளிவாழ்க்கை நம் உள்வாழ்க்கையின் நேரடி பிரதிபலிப்பு என்ற ஒரு புரட்சிகரமான கருத்தை தைரியமாகவே வெளியிட்டார். பெண்களுக்கு ஆன்மிகத்தில் உரிமையே கொடுக்காத நம் நாட்டிற்கு வந்து ஒரு ஆசிரமத்தை நிறுவி பெண்களுக்குச் சம உரிமை அளித்த முதல் ஆன்மிகவாதி இவராவார்.

3. தனித்தன்மை உள்ளவர்கள் திடமான முடிவுகளை எடுப்பார்கள். Strong Convictions: அதாவது அவர்கள் எடுத்த முடிவிலிருந்து சுலபமாக மாறமாட்டார்கள். ஊராரின் விமர்சனங்களைப் பற்றியும் கவலைப்படவே மாட்டார்கள். தனித்தன்மைக்கு மிகவும் அவசியமான பண்புகளில் இதுவும் ஒன்று. நாலு பேர் என்ன சொல்வார்கள் என்று கவலைப்படுவோர்கள் எவரும் அவரவர் எடுக்கும் முடிவில் திடமாகவே இருக்க முடியாது. உதாரணமாக ஜாதிவிட்டு வேறொரு ஜாதியில் கலப்புத் திருமணம் செய்துகொள்ள ஓரளவிற்குத் தனித்தன்மை வேண்டும். ஆகவே அவ்வாறு காதல் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பும் இருவர் குடும்பத்தார் எதிர்ப்பார்கள், ஜாதிக்காரர்கள் ஒதுக்கி வைப்பார்கள் என்றெல்லாம் நினைத்து பயந்தால், அவர்களால் காதல் திருமணம் செய்து கொள்ளவே முடியாது. அம்மாதிரியே முறைதான் முக்கியம், ஆதாயம் முக்கியமில்லை என்று பேசுவரும் முறையை வலியுறுத்தும் இடங்களில் உறுதியாக நிற்கத்தான் வேண்டும். P&P-யில் எலிசபெத் பென்னட்டிடம் இதைக் காணலாம். அவளுடைய சகோதரி ஜேனின் திருமணத்தில் டார்சி குறுக்கிட்டது அவளுக்கு முறையற்ற செயலாகப்பட்டுவிட்டது. அந்த முறையற்ற செயலைச் செய்தவன் ஒரு பிரபு வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன், கோடீஸ்வரன் என்பதால் மட்டும் அவனுடைய

முறையற்ற செயலை மன்னித்து, அவனின் திருமண proposal-ஐ அவளால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. லிட்யா விஷயத்தில் அவன், குடும்ப மானத்தைக் காப்பாற்றி இருக்காவிட்டால், அவன் மீண்டும் எத்தனை முறைகள் proposal கொடுத்திருந்தாலும், அதை அவள் நிராகரித்துத்தான் இருப்பாள். சமூகத்தைச் சீர்திருத்த முனைபவர்களும் இம்மாதிரி கொள்கை பிடிப்புடன் இருப்பார்கள். காந்திஜியின் அஹிம்சை நாட்டிற்கு விடுதலை வாங்கித் தராது என்று எத்தனையோ பேர்கள் அவநம்பிக்கை தெரிவித்த பின்பும்கூட அவர் அஹிம்சையின்மேல் வைத்திருந்த நம்பிக்கையை இழக்கவில்லை. அவர் லண்டனில் வக்கீல் படிப்புப் படித்தவர். நாகரிகமாக உடை உடுத்திக்கொண்டு நீதிமன்றங்களில் practice செய்யக் கூடியவர். காங்கிரஸ் பார்ட்டியில் தலைமைப் பதவியில் இருந்ததால், ஆங்கிலேய அதிகாரிகளைப் பார்த்துப் பேசும் வாய்ப்புகள் அவருக்கு நிறையவே இருந்தது. இருந்தாலும், ஏழை விவசாயிகள் இருந்த நாடு இது. அவர்களோடு நான் ஐக்கியமாக வேண்டும் என்றால், அவர்களைப்போல் வேட்டையை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டுதான் இருக்க வேண்டும் என்றொரு முடிவு எடுத்தார். அம்முடிவிலிருந்து அவர் மாறவே இல்லை. ஆங்கில வைசிராய் மெளண்ட்பேட்டன் அவர்களை வைசிராய் மாளிகையில் சந்திக்க வேண்டியிருந்தம்கூட இப்படி வேட்டையை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு மேலே சட்டைக்குப் பதிலாக ஒரு துண்டைப் போர்த்திக்கொண்டுதான் வந்தார். அவர் நம் நாட்டில்தான் இப்படிச் செய்தார் என்று எண்ணலாம். லண்டன் சென்று ஐந்தாம் ஜார்ஜ் அரசரைப் பார்த்த பொழுதும்கூட இப்படித்தான் போனார். பாரதியாரை எடுத்துக் கொண்டால், அவரும் ஒரு சமூக சீர்திருத்தவாதிதான். அதனால், ஊராரின் கிண்டல், கேலி பேச்சிற்கும் ஆளானார். ஆனால் அதைப்பற்றி அவர் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. 1910-ஆம் ஆண்டு காலக்கட்டத்தில் பிராம்மணரல்லாத வேறு ஜாதியினருக்கு வேதம் கற்றுக் கொடுத்தல் என்பது பெரிய பாவ காரியமாகப்பட்டது. ஆனால் இவரோ சேரியிலிருந்து சிறுவர்களை வரவழைத்து, அவர்களுக்குப் பூணூல் அணிவித்து

வேதமும் கற்றுக் கொடுத்தார். 'ஜாதிகள் இல்லையடி பாப்பா, குலத் தாழ்ச்சி, உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்' என்று தன்னுடைய பாப்பாப் பாட்டுகளில் அந்த நாளிலேயே பாடியுள்ளார்.

கொள்கைப் பிடிப்பு சரியாகவும் இருக்கலாம், மாறாகத் தவறாகவுமிருக்கலாம். இங்கே நாம் காண வேண்டியது கொள்கைப் பிடிப்புத்தானே தவிர அது சரியா? தவறா? என்பதில்லை. நிறைய பேர்கள் செய்கின்ற தவற்றில் மனமாற்றத்திற்கு இடமின்றி தீவிரமாக இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். பாக்கிஸ்தானை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். காஷ்மீர் தனக்குச் சொந்தம் என்று அது நினைக்கிறது. 1947 அக்டோபரிலேயே பட்டானிய வீரர்களை அனுப்பி, காஷ்மீரைக் கைப்பற்ற முயற்சி செய்தது. அம்முயற்சி பலிக்காமல் போனாலும், தன் கொள்கையிலிருந்து அது மாறவே இல்லை. கடந்த 50 வருடங்களுக்கு மேலாக பயங்கரவாதிகளை அனுப்பி, கலவரங்களை உண்டுபண்ணி காஷ்மீரை நிலைகுலையச் செய்கிறது. இதேமாதிரியான தவறான கொள்கைப் பிடிப்பை நாம் பல இடங்களில் பார்க்கலாம். அணு ஆயுதங்களைக் கொண்ட நாடுகள் இந்த ஆயுதங்கள் பேராபத்தை விளைவிக்கக் கூடியவை என்று நன்றாகத் தெரிந்திருந்தாலும், அந்த ஆயுதங்களைக் கைவிடவே மறுக்கின்றன. மேலும் தாங்கள் இதனை வைத்துக் கொள்ளலாம், மற்ற நாடுகள்தான் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாதென்று வற்புறுத்தவும் செய்கின்றன. யூதர்களும், பாலஸ்தீனர்களும் இதைத்தான் செய்கின்றனர். இரு தரப்பினரும் ஜெருசலம் தனக்குத்தான் சொந்தம் என்று உரிமைக் கொண்டாடிக்கொண்டு இஸ்ரேல் உருவான நாள்தொட்டு தகராறு செய்துகொண்டு இருக்கின்றனர். ஆகவே நாம் கொள்கைப் பிடிப்பு என்பதைக் கருதும்போது இம்மாதிரியான தவறான கொள்கைப் பிடிப்புகளை நினைத்துப் பார்க்கலாம்.

(தொடரும்)

ॐॐॐॐॐॐ

நிலையான சமர்ப்பணம் – நெடு நாளைய யோகம்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

கர்மயோகி

சமர்ப்பணம் நல்லது கெட்டதைக் கடந்தது. நல்லதைவிட நல்லது சமர்ப்பணம். கடன் கொடுத்தால் கேட்பதில்லை என்பவரும் கடனை வருமானமாகக் கருதி வாழ்நாள் முழுவதும் கடன் வாங்கித் திருப்பிக் கொடுக்க நினைக்காமல் வாழ்வவரும் நண்பர்களாக இருந்தாலும் சமர்ப்பணமான கடன் தவறாது திரும்பி வரும். ஒருவர் சமர்ப்பணத்தின் திறனைக் கண்டு விட்டால் அவர் சூட்சுமத்தில் அன்னை தரிசனம் பெற்றவராகும். சமர்ப்பணம் உலகில் தவறாது, சூட்சுமத்திலும் தவறாது. காரணலோகச் செயல் சமர்ப்பணம்.

Hourly consecration-னின் பல கட்டங்களை ஏற்கனவே எழுதியுள்ளேன். 17 அல்லது 18 மணி விழிப்பில் ஒரு முறையும் தவறாது மூன்று நாட்கள் ஒருவர் செய்தால், நிமிஷம் தவறாது வினாடி தவறாது செய்தால், அவர் மேலும் செய்யக்கூடியது ஒன்றுண்டு. தூக்கத்தில் ஒவ்வொரு மணியும் சில நிமிஷம் முன் விழித்து சமர்ப்பணம் செய்து பின் தூங்குவது அது. இது ஒரு முறையான அல்லது தேவையான பயிற்சியில்லை. ஆனால் ஒருவர் இதைச் செய்து வென்றால் அவருக்குப் பூரண சமர்ப்பணம் பலிக்கும். இந்த யோகம் 30,000 ஆண்டு அனுபவத்தை இன்றே தர வல்லது. ஓரளவு முறையாக இதைப் பின்பற்றுபவர் சமூகத்தில் எங்கிருந்தாலும் சமூக உச்சியிலுள்ளவர் நிலைக்கு எளிதில் வரலாம். அதுவே நிலையான சமர்ப்பணம் தருவது. அதையும் சோதனை செய்து பார்க்கலாம். விளையாட்டு, டிரஸ், மேடைப்பேச்சு, போன்ற பல செயல்கள் 10 அல்லது 20 ஆண்டு பயிற்சியில் பெறுவது. சமர்ப்பணம் நிலையானதாகி, முழுமையானால், அந்தப் பல ஆண்டு பலன் சில மாதங்களில் வரும். நாம் நம் புலன்களால் செயல்படுகிறோம். புலன்கள் நம்மைச் சுற்றியுள்ளதை ஒலி, ஒளி, மனம், ருசி, தொடு உணர்ச்சியால் அறியும். புலன் உதவியின்றி மனம் நேரடியாக வெகுதூரம்வரை அறியும். அது யோக சக்தியால்

பிரபஞ்ச முழுவதும் தேவைப்படும்பொழுது அறியும். அதன் வளர்ந்த நிலை கிருஷ்ணாவதாரம். ஆத்மா அதையும் கடந்த பிரம்மத்தையும் தேவைப்படும்பொழுது அறிய வல்லது. முழுமையான சமர்ப்பணம் இவற்றுள் எதையும் நமக்குத்தரும்.

ஓர் யோகி தானுள்ள இடத்தினின்று எங்கு வேண்டுமானாலும் தன் சக்தியை அனுப்ப முடியும் என்று பகவான் கூறுகிறார். பகவான் வரலாற்றை நிகழ்ச்சிகள் மூலமாக குழந்தைக்குப் புரியும்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்கிறார் அன்னை. ஓர் நிகழ்ச்சியை அறியும்பொழுது அது நிகழும் வகை மனத்தைத் தொடும். நம் அனுபவத்தில் நிகழாதவை நிகழ்வதை ஆத்மா அறியும். அது பகவானை அவருள்ளபடி அறியும் வாயில். மாஜிக் எப்படி நடக்கிறது என்று அறிய இயலாமல் 'இது மாஜிக். அறிவுக்குரியதல்ல' என்று விலக்குதல் அறிவுடைமையாகாது. ஐரோப்பாவில் சூன்யக்காரிகளிருந்தனர். அவர்கள் ஒதுங்கி வாழ்ந்தனர். உலகம் அவர்களைக் கண்டால் உயிரை எடுத்து விடும். ஒருத்தியை சூன்யக்காரி எனக் குற்றம் சாட்டினால் நதியில் போட்டு விடுவார்கள். அவள் நீந்திப் பிழைத்தால் அவள் சூன்யக்காரி என்று நிரூபிக்கும். அவளை எரித்து விடுவார்கள். மூழ்கி விட்டால் குற்றச்சாட்டு தவறாகும். இது என்ன மனநிலை? எப்படியும் ஒருவரை அழிக்கும் மனநிலை. சூன்யக்காரி விஷயத்தில் மட்டும் செயல்படுத்த முடிகிறது. அடிப்படையில் மனிதன் அடுத்தவரை அழித்துக் கொண்டாட முனைவது சுமார் 100 ஆண்டுகட்கு முன்வரை இருந்த மனநிலை. இன்ஷூரன்ஸ் 200 ஆண்டுகட்குமுன் வந்தது. ஒருவர் நஷ்டத்தை அனைவரும் சேர்ந்து சரி செய்யும் அமைப்பு அது. அடிப்படையில் சுயநலமான எண்ணம். சொந்த சுயநலம் பரநலமாகும் ஸ்தாபனம் இன்ஷூரன்ஸ். குடும்பம் பரநலத்தை முதன்மையாக விழைவதால் வீடு குடும்பமாவது சுயநலம் தெய்வ நலமான பரநலமாகும் கோயில் எனப்படும். சட்டம் என்பது அனைவரையும் அடாவடிக்காரனிடமிருந்து காப்பாற்றும் முறை. சட்டம் சமூகத்தின் அருள் எனப்படும் அமைப்பு. சட்டம் உயர்ந்து சிறந்து நாகரிகமாகவும் வீட்டில் பண்பாகவும் மாறுகிறது. நாகரிகம் சமூகப் பண்பு. பண்பு

குடும்ப நாகரிகம். ஆன்மிகம் அவற்றைக் கடந்தது. அது தனி மனித நாகரிகம் பண்பாகி, பக்குவமாவது. ஆன்மிகம் ஆத்மாவின் சட்டமான நாகரிகம். பண்பைக் கடந்த பக்குவம்.

பூரண சமர்ப்பணத்தைப் பயின்றவர் அது முழு திருப்தி-யளித்த பொழுது கால் பாகம் கூடப் பலிக்கவில்லையென அறிவார். இரு கைகளிலும் நிறைய பொருள் உள்ளபொழுது யாரைக் கதவைத் திறக்கச் சொல்வது என நினைக்கிறோம். அந்த நேரம் சமர்ப்பணம் தோன்றாது. தோன்றினால் கதவு திறந்து கொள்ளும். இதை ஒரே நேரம் செய்ய நெடுநாளாகும். தொடர்ந்து செய்வது உசிதம், சிறப்பு, பெரியது. தொடர்ந்த முயற்சி அவசியம். தொடர்ந்த சமர்ப்பண முயற்சி மேல் மனத்திற்குரியது. அம்முயற்சி ஆழ்ந்த மனத்தில் அமைதியை வளர்க்கும். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆழ்ந்த மனம் எழுந்து மேலே வரும். ஒருமுறை இச்சமர்ப்பணம் செய்ய ஒரு நாள் எனர்ஜி தேவை. தொடர்ந்து செய்தால் ஆழத்திலிருந்து இதுவரை இல்லாத புது எனர்ஜி எழும். எதுவும் பிடிக்காமல் விரக்தி எழும் நேரம் உண்டு. அதுபோன்ற நேரம் சமர்ப்பணம் மறந்து விடும். நினைவு வந்தால் எரிச்சல் அதிகமாக வரும். அந்த நேரம் சமர்ப்பணம் செய்யத் தோன்றுவது சிறப்பான சாதகருக்குரியது. நேரம் சரியில்லை, விரக்தி, எரிச்சல், நம்பிக்கையற்ற நேரம் சமர்ப்பணத்தை ஏற்றவருக்கு வராது. இயலாமை, முடியாத நிலை, தோல்வி மனப்பான்மை எழும் நேரம் சமர்ப்பணம் தோன்றாது. மறந்தே போய் விடும். அந்த நேரம் சமர்ப்பணம் புனர்ஜென்மமாகப் பலிக்கும். மயக்கம் வரும் நேரம் சிந்தனை நின்று விடும். சிந்தனை மறந்த நேரம் சிந்தனையழியும். அது கோமா (coma). அவரருகில் ஒருவர் உட்கார்ந்து அன்னையை அழைத்தால் coma தெளியும். தெளிந்தவர் சமர்ப்பணத்தை நினைத்தால் coma மறந்து போகும். மனிதன் மறப்பதுண்டு. சமர்ப்பணம் மறக்காது, தவறாது. சமர்ப்பணம் நம்மையறியாமல் நாளுக்கு நாள் வலுவடையும். சற்று சமர்ப்பணம் ஆழ்ந்தவுடன் நம் பொதுவான சட்டம் மன நிலையை அப்புதிய நிலைக்கு நிலையாக உயர்த்த வேண்டும். முயன்று அதைச் செய்தால் அதன் பலன் நமக்கு

நாளடைவில் தெரியும். நம்மைப்பற்றி நாம் தெளிவாக அறியாததில் இதுவும் ஒன்று. நமக்குள்ள வலிமை, திறமை, தலைமை, ராசி நமக்குச் சில சமயம் தெரியும். பல சமயம் தெரியாது. ஆன்மிக நாட்டமுள்ளவர்க்கு அது பொதுவாகத் தெரிவதில்லை. பெரும்பாலும் பல்வேறு அம்சங்கள் தானே வெளிப்படும்பொழுதுதான் தெரியும். ஒரு அன்பரிடம் அவர் நண்பர் ‘உங்கள் வார்த்தை பலிக்கிறது’ என்றார். அவர் சொல்லும்வரை அன்பர் கவனிக்கவில்லை. அவர் சொல்லி-யதை மறந்தார். பல ஆண்டுகள் கழித்து நினைவு வந்தது. மற்றொருவரிடம் வருபவர்கள் ‘உங்களிடம் பேச பயமாக இருக்கிறது. ஏதாவது சொல்ல நினைத்து வந்தால் நீங்கள் அதைப்பற்றிப் பேசுகிறீர்கள்’ என்றார். மனிதன் தனக்குள்ள திறமைகளைப் பொதுவாக அறிய மாட்டான். இல்லாத திறமைகளைப் பெற்றிருப்பதாக நினைப்பான்.

ஆன்மிகம், துறவறம், தவம், யோகம் என்பவை பெரிய துறைகள். மனிதன் தன்னையறிந்து, தன் செயலையும் கடமையையும் அறிந்து திறமையுடனும், பொறுப்புடனும் செயல்படுவது குடும்பம். சுதந்திரம் வரும்வரை பெரும்பாலோர் அது போல் வேலையில் இருந்தனர். தொழிலில் என்றும் அந்த நோக்கம் உண்டு. ஊர், உலகம், அரசியல் கட்சி, சர்க்கார், பொது வாழ்வில் தோற்றமே முக்கியமாக உள்ளது. நேரம் வரும் பொழுதுதான் ஒருவருடைய நேர்மை, திறமை, தலைமை தெரியும். பெரிய நேரம் நல்ல நேரமானால் நல்லது வெளிப்படும். திறமையற்றவர், நேர்மையற்றவர் குறையும் நேரம் வந்தால் வெளிப்படும். அன்பர்கள் வாழ்வில் அன்னை அது போன்ற நேரத்தை அடிக்கடி ஏற்படுத்துவார். யோகம் ஆரம்பித்தால் அது உடனுக்குடன் வரும்.

(தொடரும்)

ॐ

ஜீவிய மணி

வீடு கோயிலாக மனைவி தெய்வமாக வேண்டும்.
பணியிடம் கோயிலாக பணி யோகமாக வேண்டும்.

அன்பர்களின் அன்றாட வாழ்வில்

அன்னையின் பிரத்யட்சம்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

கர்மயோகி

பிரச்சனையின் பூர்வோத்திரம்:

பிரார்த்தனை முறையுள்ளதாகவும், அதற்குரிய எல்லா அம்சங்களைப் பூர்த்தி செய்திருந்தாலும் சில சமயங்களில் பலன் இருப்பதில்லை. அதனால் பிரார்த்தனை பலிக்கவில்லை என்று பொருளில்லை. நாம் செய்தது குறையானது என்றும் அர்த்தமில்லை. பிரச்சனை என்று ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னால் அதற்கு ஒரு பூர்வோத்திரம் இருக்கிறது என்று அர்த்தம். பெரும்பாலும் கொஞ்சம் யோசனை செய்தால் அது விளங்கும். விளங்கிய காரணத்தை விலக்கியவுடன் இதுவரை செய்த பிரார்த்தனை எதிர்பார்த்த முழுப் பலனை அளிக்கும். ஒரு செல்வருடைய மகன் சிறப்போடும், செல்வாக்கோடும் இருக்கும் நிலையில், அவரை நம்பி அவருடைய நிழலில் வாழ்க்கையை நடத்தும் அவருடைய தமக்கை புருஷர் இவரைக் கேலி செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார். கேலி, நையாண்டி எல்லாம் கேலிக்கூத்தாக மாறி, பொறுக்க முடியாத அளவுக்கு வந்து விட்டது. முறையாகச் செய்யும் பிரார்த்தனையால் இந்தப் பிரச்சனையை அவரால் தீர்க்க முடியவில்லை. அவர் கவலைக்குரியவராக இருந்த நேரத்தில் இந்தக் கருத்துப்படி அவர் பிரச்சனை தீரும் என்பதை உணர்ந்தார். கருத்தை விளக்கிய அன்பர், செல்வர் மகனைத் தன் வாழ்க்கையை நினைவுபடுத்தும்படி கூறினார். உடனே நினைவுக்கு வந்தது அவருடைய பள்ளிப் படிப்பு. சிறு வயதில் பிறரைக் கேலி செய்வதில் கெட்டிக்காரன் என்று தான் பெயர் வாங்கியதும், தான் செய்த கேலி பொறுக்க முடியாமல் பள்ளியை விட்டு ஒரு மாணவன் நின்றதும் நினைவுக்கு வந்தது. இன்றைய பிரச்சனையின் ஆணைவேள் அன்றைய நிகழ்ச்சி என்பது தெரியவந்தவுடன், இனி மனத்தளவிலும் அந்த மனப்பாங்கு கூடாது என்று அவர் உணர்ந்து, பழைய நிகழ்ச்சிக்காக முழு

மனதுடன் வருந்தி, புதிய மனப்பாங்கை ஏற்றுக் கொண்டார். எட்டாம் நாள் கடையிலும், வீட்டிலும், உறவிலும், ஊரிலும் உள்ள நிலைமைகள் பல்வேறு காரணங்களால் பல்வேறு விதங்களாக மாறிக்கொண்டிருந்தன. தமக்கை புருஷர் செல்வர் மகனைத் தேடி வந்தார். (இதுநாள்வரை இருந்த கேலியைக் காணோம்). மனிதர் மாறியிருந்தார். இனி தாம் எப்படி நடந்து-கொள்ளப்போகிறார் என்பதை அவர் விவரித்ததும் செல்வர் மகனால் நம்ப முடியவில்லை. முழு அடக்கத்திற்கு உரியவரானார். பூர்வோத்திரம் புரிந்தவுடன் பிடிபடாத பிரார்த்தனை பிடிபட்டுப் பூரணமடைகிறது.

நம்முடைய அவசரம் வேலையைக் கெடுக்கிறது. கோபம் நண்பர்களை எதிரியாக்குகிறது. சோம்பேறித்தனம் நஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறது. குத்தலாகப் பேசும் பழக்கத்தால் வந்த நல்ல வரன் தவறிப் போகிறது. நமக்குப் பல குறைகள் இருக்கின்றன. நாமே முயன்று பல குறைகளை நீக்கலாம். நீக்க முயன்ற பின்னும், தீராத குறைகளுண்டு. என்னால் முடிந்தவரை என் குறையை நீக்கி விடுகிறேன். மீதியை நீங்களே நீக்க வேண்டும் என்று அன்னைக்குப் பிரார்த்தனை செய்து பலன் அடைவதுண்டு.

சிறிய பிரார்த்தனையின் ஆன்மிக உயர்வு:

தெய்வத்திடம் போய் பாஸ் வேண்டும், பிரமோஷன் வேண்டும் என்றெல்லாம் கேட்பது தவறு, குறைவு, நல்ல பழக்கமில்லை என்று கருதும் மனப்பான்மை உயர்ந்தது. என்றாலும் இரகச்யமான ஒரு நுணுக்கம் இதில் பொதிந்துள்ளது. எந்த அளவு சிறிய காரியங்களை நாம் தெய்வத்திடம் கேட்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு நாம் உயர்ந்த பக்தராவோம். கேட்கும் மனப்பான்மை காரிய சித்தியானால், கேட்பது குறைவு, தவறு. கேட்கும் மனப்பான்மை சமர்ப்பணமானால், கேட்பது நல்லது, உயர்ந்தது. மனப்பான்மையே செயலின் தன்மையை நிர்ணயிக்கும். ரயிலில் போவதா, பஸ்ஸில் போவதா என்பதையும், தகப்பனாரைக் கேட்டபின் செய்யும் 50

வயது அதிகாரி, தாம் தகப்பனாரிடம் கொண்டுள்ள பிரியத்தையே அச்செயல்கள் மூலம் தெரிவிக்கின்றார். எதில் போவது என்று அறியாதவரில்லை அவர். அவ்வளவு சிறு காரியங்களையும் தகப்பனார் இஷ்டப்படி செய்யும் அளவுக்கு உயர்ந்த மனப்பான்மையுள்ள மகன் அவர் என்று நாம் உணர்கிறோம்.

மனப்பான்மையைக் காரியவாதத்திலிருந்து மாற்றி பக்தியாகவும், பவித்திரமாகவும், சமர்ப்பணமாகவும் செய்து-விட்ட பின்னர், எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சிறு காரியங்களை அன்னையிடம் சமர்ப்பித்து பிரார்த்தனை செய்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு உயர்ந்தது நம் பக்தியும், ஈடுபாடும்.

மூன்று நாள் பிரார்த்தனை:

பொதுவாக ஒரு முறையைக் கையாண்டு பலன் பெறலாம். அம்முறையின்படி நாம் தினமும் செய்யும் தியானத்திற்கு முன் 10 நிமிஷ பிரார்த்தனையை மேற்கொள்ளலாம். நமக்குக் குறையாக இருக்கும் எல்லாக் காரியங்களையும் வரிசைப்படுத்தி தியானத்திற்கு முன் அன்னையிடம் பிரார்த்தனையாகத் தினமும் ஒரு முறை அல்லது காலை, மாலை இரு முறை சொல்வது இம்முறையாகும். நாளடைவில் பார்த்தால், நம் பட்டியலில் உள்ள பிரச்சனைகள் ஒவ்வொன்றாய்த் தீர்ந்துவருவது தெரியும். வாடகைக்கு நல்ல வீடு வேண்டும், பரீட்சையில் முதல் மார்க் வாங்க வேண்டும், அடிக்கடி வரும் தலைவலி போக வேண்டும் என்பன போன்ற பல பிரச்சனைகள் உள்ளன. அவை இங்கு இடம்பெறும்.

34ஆம் வயதிலும் திருமணமாகாத பெண், 4 வருஷமாகத் தீராத கோர்ட் கேஸ், நீண்ட நாளைய வியாதி, குடும்பத்திற்கே பரம்பரையான உரிமையுடைய வறுமை வெகுநாட்களாகச் சிலரை வாட்டுவதுண்டு. தீராக் கடன் அதைப் போன்றது. இவற்றை நம் தினசரி பிரார்த்தனையில் சேர்த்துக்கொண்டால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பிரச்சனை அசைந்துகொடுத்து, இழை இழையாகத் தீர்வதைப் பார்க்கலாம். ஆனால் இவற்றுக்குரிய முறை வேறு. பிரச்சனை கடுமை நிறைந்தது,

நாளப்பட்டது, சுலபத்தில் அசையாது, எப்படியாவது தீர்ந்தால்போதும் என்ற கொடூரத்தை எட்டிவிட்டது என்றால், பிரார்த்தனைக்குரிய அனைத்து இலக்கணங்களையும் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் நம்மை நாம் தயார் செய்துகொண்டு, மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்தி, தீர்வு காண தீவிர ஆர்வம்கொண்டு, நம்முடைய சக்தி முழுவதும் அதைத் தீர்ப்பதில் (force) முனைந்து, பிரச்சனை உருவம் பெற்ற வழியை அலசி ஆராய்ந்து, அதன் கூறுகளை விளக்கமாகப் புரிந்து-கொண்டு, அதில் நம் இன்றைய பங்கைக் கண்டு விலக்கி, பூர்வோத்திரமிருந்தால் அதையும் விலக்கி, மனத்தை அமைதி செய்து ஓரளவு மெளனத்தை வரவழைத்து, மனத்தில் ஓடும் குறுக்குப் பேச்சுகளை அகற்றி, பிரார்த்தனையை ஆரம்பிக்க முடிவு செய்தால் 3 நாள் இடைவிடாமல் 72 மணி நேரம் அதுவே குறியாக இருந்தால், பிரச்சனை முழுவதும் பிடிபட்டு, புற நிலைமை மாறி, புதிய சூழ்நிலைகள் ஏற்பட்டு, நிகழ்ச்சிகள் விரைந்து செயல்பட்டு, தீர்வு ஏற்படுவதைக் காணலாம்.

தீராத பிரச்சனையாக வருஷக்கணக்காக நம்மை வாட்டுவதால், 3 நாள் பிரார்த்தனை முயற்சி இதைப் பொறுத்தவரை அதிகமில்லை. தினசரி ஒரு முறை அன்னையிடம் சொன்னால் 6 மாதத்தில் 180 முறையோ அல்லது 360 முறையோ சொல்கிறோம். தொடர்ந்து இதே வேலையாக அன்னையிடம் முறையிட்டால் 3 மணி நேரத்தில் 300, 400 முறை சொல்லி, 6 மாதத்திய பலனை 3 மணியில் பெறுகிறோம். 3 நாள் தொடர்ந்து பிரார்த்திக்க ஒருவர் சம்மதித்தால் அதுவே அவருடைய தீவிர தீர்மானத்திற்கு அறிகுறி. அதனால் நல்ல முடிவு வரும் என்பது முதலிலேயே தெரிந்துவிடும்.

(தொடரும்)

ॐ

ஜீவிய மணி

மந்திரம் பழைய வாழ்வின் மணம்.
தியானமும் லயமும் புது வாழ்வின் புதுமை.

அன்பர் அனுபவம்

G. மகேஷ், சென்னை

ஆகஸ்ட் 15 தரிசன நாளன்று, தியான மையத்தில் புத்தகங்களை வரிசையாக ஒழுங்குபடுத்தி, இருக்கைபோல் அமைத்து, அதில் பகவானது திருவுருவப்படம் வைத்திருந்தார்கள். மூன்று நாட்கள் கழித்து, புத்தகங்களை எடுத்துவைக்கும்பொழுது, அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்தது பரம்பொருள் I, II மற்றும் III. பரம்பொருள் புத்தகங்கள் அன்பர்களுக்குப் பயன்பட வேண்டும், அதற்கென அன்பர்களை அழைத்து வருமாறு அன்னையினை ஆழ்ந்து பிரார்த்தித்தேன்.

மறுநாள் வழக்கம் போல, தியான மையத்தில் சேவை செய்துகொண்டிருந்தேன். வயதான தம்பதியர் மையத்தில் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தனர்.

பிரார்த்தனை முடிந்ததும், அவர்கள் கவனம் என் பக்கம் திரும்பியது. என்னைப் பார்த்தவுடன் அழ ஆரம்பித்து விட்டனர்.

ஏன் அழுகை, என கேட்டதற்கு, எங்களுக்கு உன்னைப் போல ஒரு மகன் இல்லையே என வருத்தப்பட்டனர்.

அன்னையே உங்களுக்குக் குழந்தையாக இருப்பார் கவலைப்-படாதீர்கள் எனக் கூறினேன்.

சிறிது நேரம் கழித்து பேச ஆரம்பித்த அவர்கள், தங்களுக்கு 28 வயதில் ஒரு மகன் இருப்பதாகவும், அவன் இருந்தும் இல்லாதது-போல் உள்ளதாகவும் கூறினர்.

அவர்களது ஊரில் மூன்று தலைமுறைகளாக நன்கு செயல்பட்டு வரும் முன்னணி நிறுவனம் அவர்களுடையது. செல்வ வளம் நிறைந்த குடும்பம். மகனின் குணம் மற்றும் நடத்தை அவர்களுக்கு மிகவும் வருத்தம் தரக்கூடியதாக இருந்தது.

அவர்கள் மேலும் கூறியவை:

மகனை நெறிப்படுத்த அனைத்து வகையிலும் முயன்றும் எதுவும் பலிக்காத நிலையில், அவனது ஜாதகத்தைக் கொண்டுபோய் ஒரு ஜோசியரிடம் காண்பித்தபோது, ‘உங்கள் மகனின் ஜாதகம் மிகவும் மோசமானது. அவரை மாற்ற இயலாது.

விதியே என்று நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டுதான் ஆக வேண்டும்’ எனக் கூறிவிட்டார்.

பின் எங்களது ஜாதகத்தைக் காண்பித்தோம். அதைக் கணித்த பிறகு அவர், இது எங்களின் மூதாதையர் கர்மபலன். எந்த ஒரு பரிகாரமும் இதற்கு இல்லை. அனுபவித்தே ஆக வேண்டும் என்று கூறினார்.

வருத்தம் அதிகமாகிவிட்டது. இப்போது அன்னையே கதி என்று வந்திருக்கிறோம் என்றனர்.

பகவான் ஸ்ரீ அரவிந்தர் எழுதிய The Life Divine படித்தால் கர்மம் கரையும் என நான் படித்திருக்கிறேன். தமிழில் விளக்கம் ‘பரம்பொருள்’ என்ற புத்தகமாக வந்துள்ளது. நம்பிக்கையோடு அந்த புத்தகத்தைப் படித்தால் நல்ல வழி பிறக்கும் என்றேன்.

இரண்டு செட் புத்தகங்களை பக்தியுடன் வாங்கிச் சென்றனர்.

தினமும் பரம்பொருள் புத்தகத்தை வாசிப்பதைத் தொடர்ந்தார்கள். ஆரம்பத்தில் அவர்களின் பிரச்சனை அதிகமானது. மகன் தினமும் மது அருந்திவிட்டு வருவது, வீட்டில் பணம் திருடுவது, பிரச்சனைகளில் ஈடுபடுவது என மதுவுக்கு அடுத்தபடியான தவற்றையும் செய்வதாக அவனது போக்கு இருந்தது.

அவர்களது வளர்ப்பு முறையைக் கண்ணீர் மல்க அன்னையிடம் சமர்ப்பணம் செய்தனர்.

பின்னர் ஒரு நாள் அவர்களது மகனை, நிறுவனம் தொடர்பாக வெளியூர் அனுப்ப வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. கையில் 1 இலட்ச ரூபாய் பணமும் அத்துடன் பரம்பொருள் புத்தகங்களையும் வைத்து அனுப்பி வைத்தனர்.

அவர்களின் மகனோ, வழக்கம் போல அந்தப் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு தன் நண்பர்களுடன் மது அருந்திவிட்டு மீதம் இருந்த தொகையை எடுத்துக் கொண்டு தன் நிறுவனம் தொடர்பான வேலையைக் கவனிக்க நண்பர்களிடம் விடை-பெற்றுச் சென்றார்.

மயக்கமாக இருந்ததால், நிறுவனத் தொடர்பாக சந்திக்க வேண்டியவரைச் சிறிது நேரம் கழித்து சந்திக்கலாம் என்று

எண்ணி கடற்கரைக்குச் சென்று, கையிலிருந்த பையைக் கரையில் வைத்துவிட்டு சிறிது நேரம் குளித்தார்.

குளித்து முடித்துவிட்டு கரையில் வந்து பார்த்தால், பையில் வைத்திருந்த தொகை, செல்போன், லேப்டாப் அனைத்தும் திருடு போய்விட்டன.

பெற்றோர் பாதுகாப்பெனக் கொடுத்த பரம்பொருள் மூன்று பாகங்கள் மட்டும் பத்திரமாக இருந்தது.

அந்த நிலையில் அவருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. மேலும் குடி போதையில் இருந்ததால் யாரும் உதவ முன்வரவில்லை. பசியும் களைப்பும் அதிகரிக்க கையில் பரம்பொருள் புத்தகங்கள் அடங்கிய பையோடு ஈர உடையுடன் அங்கும் இங்குமாய் அலைந்தார்.

ஒரு ஆட்டோக்காரரிடம் தன் நிலையை எடுத்துக் கூறி, பெற்றோருக்கு அவரது செல்போனிலிருந்து அழைத்துப் பேசினார்.

பெற்றோர் மகனது நிலைமை அறிந்து, முதலில் கவலையடைந்தனர். மகன் கையில் பரம்பொருள் புத்தகம் பத்திரமாக இருக்கிறது என்று நம்பிக்கைக் கொண்டனர்.

பிறகு ஆட்டோக்காரரின் வங்கிக் கணக்கில் ரூ. 10,000/- போட்டு, அதை எடுத்துக்கொடுத்து உதவச் சொன்னார்கள்.

ஆட்டோக்காரர் அவரை ஒரு ஹோட்டலில் அமர்த்தி சாப்பிட வைத்துவிட்டு ATM-இல் பணம் எடுக்கச் சென்றுவிட்டார். அவர் பசியடங்க சாப்பிட்டுவிட்டுப் பார்த்தால், பணம் எடுக்கச் சென்ற ஆட்டோக்காரர் திரும்பி வரவேயில்லை. சிறிது நேரம் சென்ற பிறகுதான் தாம் ஏமாற்றப்பட்டிருப்பதை அவர் உணர்ந்தார்.

வீட்டில் பலமுறைகள் பணம் திருடி ஊதாரித்தனமாக செலவு செய்தது நினைவுக்கு வந்தது. ஹோட்டலில் சாப்பிட்டதற்கு பணம் கேட்டால் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் கவலையுடன் இருந்தார்.

அந்த நேரம் அங்கு வந்த ஹோட்டல் முதலாளியிடம் தன் நிலைமையை எடுத்துக் கூறினார். முதலாளி ஷீரடி சாய்பாபாவின் பக்தர்; அன்று வியாழக்கிழமையாய் இருந்ததால், யாரேனும்

ஒருவருக்கு உண்ண உணவு தந்து, உடுக்க உடையும் தருவது வழக்கம் என்று கூறி காசு வேண்டாம் என்றதுடன் உடுக்க உடையும் கொடுத்து அனுப்பினார்.

உடையை மாற்றிக் கொண்டு, ஹோட்டல் முதலாளிக்கு நன்றி கூறிவிட்டு அங்கிருந்து பேருந்து நிலையம் வந்து அமர்ந்து, தன் பையில் இருந்த புத்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தார். கண்ணீர் மல்க உட்கார்ந்திருந்தார்.

அந்தப் பக்கமாக வந்த கூலித் தொழிலாளி இவரைப் பார்த்து அழுவதற்கான காரணத்தைக் கேட்டார். நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட அத்தொழிலாளி, ‘என்னால் உங்களுக்கு நேரடியாக பணம் கொடுத்து உதவ முடியாது. ஆனால் நீங்கள் விரும்பினால் என்னுடன் வேலை செய்ய வாருங்கள். வேலையை முடித்துவிட்டு கூலியை வாங்கிக் கொண்டு அதை வைத்துக் கொண்டு ஊர் திரும்புங்கள்’ என்று கூறினார்.

வேலை செய்து பழக்கம் இல்லாவிட்டாலும் மிகுந்த சிரமத்துடன் செய்தார். ஊதியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு வீடு திரும்பினார்.

பெற்றோர் விரும்பிய மகனாக திருந்திய நிலையில் தற்போது நிறுவனப் பொறுப்பில் உள்ளார். முன்னர் பெண் தர யோசித்தவர்கள், இன்று பெண் தர போட்டியிடுகின்றனர்.

அனைத்தும் கைவிட்ட நிலையில், ஸ்ரீ அரவிந்தரையும் ஸ்ரீ அன்னையையும் நம்பிக்கையுடன் ஏற்ற பெற்றோரின் ‘பரம்பொருள்’ புத்தக வாசிப்பு மகனைத் தலைகீழாக திருவுருமாற்றம் செய்ய உதவியது அற்புதத்திலும் அற்புதம் அன்றோ!

ஊழலுக்கு

ஜீவிய மணி

நல்லது, நியாயம் என ஒருவருக்குப் புரிந்தால் அதை பிறருக்காகவோ, ஊரார் ஆட்சேபணைக்காகவோ விட்டுக் கொடுக்காமல் செய்பவர் தனித்தன்மையுடையவர். அவர் அன்பரானால் அவர் செய்யும் வேலைகட்கு உதவி பெரும் அளவில் பெருகி வருவதைக் காணலாம்.

அன்னை இலக்கியம்

சுமுகமே அன்னையின் வெளிப்பாடு

இல. சுந்தரி

என்னைப் பொறுத்த வரையில் மதம் என்பது ஆன்மீகத்தின் புற வடிவம்தான். அதுவும் மானிடத் தன்மை மேலோங்கியது. ஆன்மீக போதனை மதங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. இறைவனோடு நேரிடையாக உறவு கொள்ள அது கற்பிக்கிறது.

ஸ்ரீ அன்னை

‘உமா! பூஜைக்கு நேரமாகவில்லையா?’ வேலாயுதம் பிள்ளை மகளை அழைக்கிறார்.

பவளமல்லியும், நந்தியாவட்டையும் செம்பருத்தியும், வில்வ இதழ்களும் நிறைந்த பூக்குடலையுடன் ஓடி வருகிறாள் உமா மகேஸ்வரி என்ற அவர் செல்வமகள். இவர் வீர சைவம் தழுவி, சிவநாமம் ஜெபித்து, திருநீறு அணிவதை வாழ்வாகக் கொண்டவர்.

அங்கே வைணவப் பெரியார் இராமானுஜ ஐயங்கார், ‘அம்மா கோதை கோவிலுக்கு நேரமாகவில்லையா? இன்னுமா மாலை கட்டி முடிக்கவில்லை?’ என்கிறார். கோவிந்தராஜப் பெருமானுக்கு துளசி மாலை தொடுத்துச் சார்த்தும் பக்தி இவருக்கு.

நடராஜப்பெருமானை நோக்கியவாறு கோவிந்தராஜப் பெருமான் பள்ளிக் கொண்டிருந்தாலும் பிள்ளையும், ஐயங்காரும் அப்படி இப்படித் திரும்பாமல் தம் இஷ்ட தெய்வங்களைமட்டும் வழிபடும் போது, உமாவும் கோதையும் அப்பாக்களின் கைகளைப் பற்றிய வண்ணம் கள்ளத்தனமாய் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப் புன்னகை செய்து கொள்வதை சிவனும் பெருமாளும் அறிவார்கள்.

பிரம்மானந்தா மேனிலைப்பள்ளியில் ஏழாம் வகுப்புப் பயிலும் சிறுமிகள் உமாவும் கோதையும். இணைபிரியாத தோழிகள். படிப்பிலும், பண்பிலும் ஒருவருக்கொருவர் நிகரானவர்கள்தான். உமா கணிதத்தில் சுட்டி என்றால் கோதை

தமிழில் படுசுட்டி. இருவருமே தத்தம் குறைகளை அடுத்தவர் நிறைவால் பூர்த்தி செய்து கொள்வார்கள்.

பள்ளியின் பெருமைக்குக் காரணமான மாணவர் குழாத்தில் முதனிலையில் இருப்பவர்கள் இக்குழந்தைகள். இசை, ஓவியம், பேச்சு என்று எல்லாப் போட்டிகளிலும் பங்கேற்று பரிசுகளை வென்று வருவார்கள். பள்ளிக்கூட விழாக்களில் நடனம், நாடகம் என்றாலும் இவர்களுக்கே முதலிடம். அனைத்து ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கும் செல்லக் குழந்தைகள். ஆனால் இவர்கள் பெற்றோர்களோ தம் மதம் என்ற கட்சிக் கொடியை அடிக்கடி பிடித்துக் கொள்வார்கள்.

பள்ளியின் தலைமையாசிரியை சாதனா இக்குழந்தைகளை அடிக்கடி அழைத்துப் பாட வைத்தும், பேச வைத்தும் கேட்டு மகிழ்வாள். ‘நீங்கள் இருவரும் எப்போதும் ஒற்றுமையாய் இருப்பீர்களா?’ என்பார். குழந்தைகள் இருவரும் ஒருவரோடொருவர் கையைப்பிடித்துக் கொண்டு ‘இருப்போம்’ என்று கோரலாய்க் கூறுவர். இதைக் கேட்டு தலைமையாசிரியை மிகுந்த மகிழ்வோடு இருவரையும் அனைத்துக் கொள்வார்.

விடுமுறை நாட்களில் இருவரும் ஒருவர் வீட்டிற்கு ஒருவர் வந்து சிறிது நேரம் விளையாடிச் செல்வர்.

திருமண்ணால் நீண்ட திலகம் இட்ட நெற்றியுடன் ஆண்டாளைப் போல் வருவாள் கோதை. திருநீறு அணிந்த நெற்றியுடன் உமா ஓடி வந்து ‘வா கோதை’ என்று அவள் கையைப் பற்றி உள்ளே அழைத்து வருவாள். உமாவின் தாய் மங்கையர்க்கரசியும் கோதையை அன்புடன் வரவேற்பாள். வேலாயுதம் பிள்ளைக்கு பெருமான் சிவனுக்கு ஒரு மாற்று குறைந்தவர் என்று நினைப்பு.

கோதையின் நெற்றித் திலகத்தைப் பார்த்து ‘கோதே! ஒரு நாள் திருநீறு பூசிப்பார் உன் முகத்திற்கு ராஜகளை வந்துவிடும்’ என்பார்.

‘அவ்வளவுதானே மாமா இது ஒரு பெரிய விஷயமா?’ என்று அப்போதே அங்கேயே விபூதியை வாங்கி நெற்றியில் பூசிக் கொண்டாள்.

‘ஆகா! எத்தனை அழகாக இருக்கிறது! கோதே! இனி நீ நம்ப கட்சிதான்’ என்றார்.

அறியாச் சிறுமியான அவள் எவ்வித பிணக்கும் இன்றி விளையாடி முடித்தபின் வீட்டிற்குச் சென்றாள்.

‘கோதை! இது என்ன கோலம்? யாருளுக்குத் திருநீறு பூசி விட்டது’ என்றார் கோபமாக அவள் தந்தை.

‘ஒன்றுமில்லையப்பா. ஒரு நாடகம் போடப் போகிறோம்’ என்று சமாதானமாய்ச் சிறுமி பேச்சை நீட்டும் போதே, பேச்சை நிறுத்தி, ‘போதும், இந்த வேஷமெல்லாம் நீ போட வேண்டாம்’ என்று தம் கட்சிக் கொடியை உயர்த்தினார் ஐயங்கார். பாவம் சிறுமி. ‘சரிப்பா’ என்று முகம் கழுவி கஸ்தூரி திலகம் இட்டுக்கொண்டு வந்து விட்டாள்.

பிள்ளையோ, ஐயங்காரோ வன்முறையாளர்கள் இலர். தீவிர மதப்பற்றுக் காரணமாக குழந்தைத்தனமாகி விடுகின்றனர். அவர்கள் வளர்ந்த முறை அப்படி.

உமா இவர்கள் வீட்டிற்கு விளையாட வருகிறாள். செங்கமலத்தம்மாள், கோதையின் தாய், கோவில் பிரசாதம் என்று சர்க்கரைப்பொங்கல் கொடுக்கிறாள். ‘கோதை! நீயும் வா. நாம் சேர்ந்து சாப்பிடலாம்’ என்று அவளையும் அழைத்து இருவரும் பேசிக் கொண்டும், விளையாடிக் கொண்டும் ஒருவருக்கொருவர் வாயில் ஊட்டிக் கொண்டும் சாப்பிடும் அழகை, அவர்கள் நட்பைச் செங்கமலம் இரசிக்கிறாள். பெருமாளுக்குச் சார்த்திய பூ என்று சிறுமியர் இருவர்க்கும் தலை நிறைய பூ வைத்து அழகு பார்க்கிறாள். அவர்களோ கண்ணாடி முன் நின்று அபிநயம் பிடித்து ஆடிக் கொள்கிறார்கள். அன்புடன் அவர்கள் தங்கள் நட்பைக் கொண்டாடும் அழகைக் கண்டு கண்படுமோ என்று இருவரையும் அணைத்துத் திருஷ்டி கழிக்கிறாள். விளையாடி முடித்து உற்சாகமாக வீடு திரும்பிய உமாவை, ‘ஏது இவ்வளவு பூ தலையில்?’ என்று இயல்பாகக் கேட்கிறார் வேலாயுதம்.

‘ஓ! இதுவா? பெருமாள் பிரசாதம் என்று கோதையின் அம்மா எங்களுக்கு வைத்து விட்டார்கள்’ என்று மகிழ்ச்சியாகச் சொல்கிறாள் உமா.

பிள்ளைக்கு வெறுப்புணர்ச்சி எழுகிறது. அதை வெளிப்படுத்தாமல் ‘சரி சரி அது வாடி விட்டது, அதைக் கழற்றிவிட்டு, இதை வைத்துக்கொள்’ என்று சிவன் கோயில் பூப்பிரசாதத்தைக் கொடுக்கிறார். கள்ளமில்லாச் சிறுமியோ, ‘இதுவும் வாடியிருக்கிறதப்பா’ என்று இயல்பாகக் கூறுகிறாள்.

குழந்தைகள் பேதமில்லா மனத்துடன் தங்கள் நட்பை வளர்த்து நன்றாகப் படிக்கின்றனர். இவர்கள் தந்தையரோ குறுகிய எல்லைகளைத் தாண்டவியலாத நிலையில் பகையுணர்வை வளர்க்கின்றனர். இந்நிலையில் வேலாயுதம் தம் மகளை வேறு பள்ளியில் சேர்க்க முயற்சி செய்கிறார். கோதை தன் தோழியின் பிரிவை எதிர்கொள்ள இயலாமல் தவித்துப் போகிறாள்.

குழந்தைகளின் தூய அன்பு, நல்ல நட்பு பிற திறமைகள் யாவும் நன்கறிந்திருந்த தலைமையாசிரியை பக்குவமாகப் பேசி உமா அங்கேயே படிப்பைத் தொடர ஏற்பாடு செய்கிறார். குழந்தைகளின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை.

இந்நிலையில் பள்ளிக்குப் புதிய ஆசிரியை சரண்யா வருகிறாள். இளம் பெண் சரண்யா சிறந்த அன்னையன்பர். அன்னையின் உயர் உணர்வில் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டு, அவர் கோட்பாடுகளை வாழ்வில் கொண்டு வரும் யோகத்தைப் பெரிதும் விரும்புவள். குழந்தைகள் பச்சைக் களிமண் போன்றவர்கள். அங்குத் தொடங்கினால் வாழ்க்கையைச் சிறப்பாக உருவாக்க முடியும். மேலும் இப்பணியில்தான் பொதுக்கூட்டம் தேவையில்லாமல் நல்லதைப் பரப்ப முடியும். அது கருதியே ஆசிரியப் பணியைத் தேர்வு செய்தவள் இவள்.

‘நம் முயற்சியில் தளர்வின்றியும் நமது தீர்மானத்தில்

அமைதியுடனும் உறுதியுடனும் இருப்பின் இலட்சியத்தை

அடைவது நிச்சயம்’ என்ற ஸ்ரீ அன்னையின் அருள்வாக்கைப் பற்றிக் கொண்டவள்.

முதன் முதலாக வகுப்பில் நுழைந்தவுடன் இனிமையான குழந்தைகளின் வரவேற்பு மிகுந்த உற்சாகமளித்தது. பதிலுக்கு அவளும் தன்னினிய புன்னகை மூலம் அவர்கள் உள்ளங்களில் இடம் பிடித்து விட்டாள். முதல் வரிசையில் முதல் இரண்டு

இடங்களில் மலர்ச்சியாக உட்கார்ந்திருந்த உமாவும், கோதையும் அவளைக் கவர்ந்தனர். ஒரு பெண் மூன்று பட்டையாக திருநீறு இட்டு அதனடுவில் அழகிய குங்குமப் பொட்டு வைத்திருந்தாள். மற்றொரு பெண் திருப்பாவை பாடிய ஆண்டாளைப் போல் திருமண்ணால் அழகிய நீண்ட திலகம் இட்டிருந்தாள். மற்ற மாணவ மாணவியர் யாவருமே குறிப்பாகச் சொல்லும்படி ஏதும் அணிந்திருக்கவில்லை. இதிலிருந்தே தீவிர மதப்பற்றுள்ளோர் வீட்டுக் குழந்தைகள் போலும் என்று எண்ணினாள். வகுப்பின் தொடக்கத்தில் கடவுள் வாழ்த்தோடு தொடங்க எண்ணி இங்கு யார் நன்றாக பாடுவார்கள்? அவர்கள் எழுந்து கடவுள் வாழ்த்துப் பாட வேண்டும் என்று அன்புடன் கூறினாள். எல்லா மாணவர்களும், கோதை, உமா பாடுங்கள் என்றனர்.

‘வான நாடரும் அறியொணாதநீ

என்ற திருவாசகப் பாடலை சஹானா இராகத்தில் இருவரும் இணைந்து உருகி உருகிப் பாட வகுப்பே அமைதியில் ஆழ்ந்தது. சரண்யா அக்குழந்தைகளின் குரலினிமையில், பக்தியுணர்வில் நெகிழ்ந்தாள். மனம் திறந்து சரண்யா குழந்தைகளைப் பாராட்டினாள். அதற்குள் மற்ற குழந்தைகள், ‘டீச்சர் அவர்கள் இன்னொரு பாட்டும் பாடுவார்கள். அதைப் பாடச் சொல்லுங்கள்’ என்று ஒரே குரலாய் முழங்க அவர்களைச் சரண்யா பாடச் சொல்ல, ‘சிறற்கு சிறுகாலே....’ என்ற திருப்பாவையை இருவரும் இணைந்து பாட இவர்கள் இசைத் திறமையைக் கண்டு சரண்யா பெரிதும் மகிழ்ந்தாள். ‘இந்தப் பாடல்களை உங்களுக்கு யார் கற்றுத் தந்தார்?’ என சரண்யா கேட்டாள். திருவாசகத்தை ஓதுவார் வாயிலாகத் தனக்குத் கற்பித்ததாக உமாவும், திருப்பாவையைத் தன் அம்மாவிடம் கற்றதாக கோதையும் கூறினர். இருவரும் சேர்ந்தே கற்றுக் கொண்டீர்களா? என்றாள் சரண்யா. இல்லை. தனியாக நாங்கள் கற்றதைச் சேர்ந்து பாடிக் கற்றுக் கொண்டோம் என்றனர். ஏன் சேர்ந்தே கற்றுக் கொள்ளவில்லை. வீடு தொலைவில் இருக்கிறதா? என்று மேலும் ஒரு கேள்வி கேட்டாள். குழந்தைகள் பதிலேதும் கூறாமல் குனிந்து கொண்டு ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்

கொண்டனர். சரண்யாவுக்கு இவர்கள் செயல் விநோதமாயிருந்தது. ‘உமா! என்னாயிற்று? இருவரும் நல்ல தோழிகளாயிருக்கிறீர்கள் வேறு என்ன பிரச்சனை?’ என்றாள் சரண்யா. ‘அதில்லை டீச்சர் எங்கப்பா சிவனை மட்டும்தான் கும்பிடுவார். அவள் அப்பா பெருமானை மட்டும்தான் கும்பிடுவார். அதனால் நாங்கள் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் கற்றுக் கொண்டோம்’ என்றாள். அவர்கள் தோற்றத்திலேயே, அவர்கள் வீட்டுப் பெரியவர்கள் மதப்பற்று மிக்கவர்கள் என்று தோன்றியது. குழந்தைகளுக்குள் வேற்றுமை உணர்வு வந்து விடக்கூடாது, அவர்களின் இந்த நட்பு என்றும் நிலைக்க வேண்டும் என்று சரண்யா பெரிதும் விரும்பினாள்.

பள்ளியில் இலக்கிய மன்ற விழாவின் போது சிறுவர் நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெறும். அதில் பெரிய புராணத்திலிருந்து பாண்டியன் வெப்புநோய் நீங்கிய நிகழ்ச்சியை நாடகமாக்கி அதில் கோதைக்கு ஞான சம்பந்தர் வேடமும், உமாவிற்கு மங்கையர்க்கரசியார் வேடமும் போட்டு நடக்க வைத்தாள் சரண்யா. குழந்தைகள் மிகச்சிறப்பாக உணர்ந்து நடித்தனர். உச்சரிப்பு, நடிப்பு யாவும் செம்மையாகப் பயிற்சி தந்திருந்தாள். ஞானசம்பந்தராய் நடித்த கோதை, ‘மந்திரமாவது நீறு’ என்ற பாடலை உருக்கமாகப்பாடி அனைவர் உள்ளத்தையும் கவர்ந்து விட்டாள். விழாத் தலைவர் குறிப்பாகக் கோதையின் நடிப்பையும் அவள் பாடிய ‘மந்திரமாவது நீறு’ பாடலையும் பாராட்டியதுடன், பயிற்சியாளர் சரண்யாவையும் புகழ்ந்து பேசினார். தலைமையாசிரியை சாதனாவுக்குச் சரண்யா மீது பெரு மதிப்பு ஏற்பட்டது. நாடகத்தைப் பார்த்த கோதையின் அப்பாவிற்கு ஒரே கோபம். ஆசிரியை சரண்யாவிடம் வந்து சண்டையிட்டார். ‘என் மகளை நடிக்கவைக்கும்முன் என்னிடம் ஏன் அனுமதி பெறவில்லை’ என்றார். ‘எங்கள் பள்ளியில் பயிலும் எல்லாக் குழந்தைகளும் பள்ளி நேரத்தில் எங்கள் பொறுப்பு. அவர்களை நாங்கள் நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்வோம்’ என்றாள் சரண்யா. ‘எனக்கு இஷ்டமில்லாத வேடத்தை என் மகளுக்கு ஏன் கொடுத்தீர்கள்?’ என்றார்.

‘மன்னிக்க வேண்டும் ஐயா. பள்ளிக்கூடம் பிரிவினையை ஏற்படுத்தும் இடமல்ல. இது குழந்தைகளின் ஒருமைப்பாட்டை

அரைமணி நேரம் - அதன் சிக்கலான முடிச்சு

1908-இல் பகவான் அலிப்பூர் ஜெயிலில் இறைவன் கூறியதைக் கேட்டார்: இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றுவிட்டது. சிவபெருமானைப் பார்வதி ஏழைக்கு உதவக் கூறியது - தங்கக்கட்டி - பலிக்கவில்லை. போர் நடத்தி வென்று சட்டத்தால் அடிமை வாழ்வை அழித்தபின் அடிமை வாழ்வு 100 ஆண்டிருந்தது. பகவான் ஜப்பானைப் பற்றியும், ஜெர்மனியைப் பற்றியும் பேசும்பொழுது அவர்கள் போரை வென்றால் அடுத்த 500 ஆண்டுகள் ஏகாதிபத்தியம் அழியாது என்றார். பள்ளிக்கூட ஆசிரியர் பதவி நிலையற்று கிலேசம் எழுப்பியவர் அடுத்த இரண்டாண்டில் பல்கலைக் கழக ஆசிரியராகப் பேரும் புகழுடனிருந்த பொழுது 'நானும் M.A. பாஸ் செய்து கல்லூரி ஆசிரியராக இருப்பேன் என கனவும் கண்டதில்லை' என்றார். அது அன்னையின் அருள்.

சூட்சும உலகில் பகவான் சுதந்திரம் பெற்றபின், அதை வாங்கிக் கொள்ள பழைய முறைகளைப் பயன்படுத்தி 37 வருஷம் தாமதம் செய்து நாட்டைப் பிளவுபடுத்தியது பழைய மனப்பான்மை. காந்திஜி, ரோல்ஸ் ராய் காரை மாடு இழுக்க வேண்டும் என்றார். 1946 ஜனவரிவரை பாக்கிஸ்தானைத் தவிர்க்கும் வாய்ப்பிருந்தது என ஒரு சரித்திர ஆசிரியர் எழுதினார். ஜப்பான் Aug 15-இல் சரணடைந்ததை எவரும் கவனிக்கவில்லை. ஏன் Aug 15-இல் சுதந்திரம் வந்தது எனவும் எவரும் அறிய

(தொடர்ச்சி பின்பக்க அட்டையில்)

(முன்பக்க அட்டை தொடர்ச்சி)

முற்படவில்லை. அவ்வளவு செய்தபின் ஆசாரம் ½ மணி முன்னதாக விசேஷத்தை ஆரம்பிக்க விரும்பியது. சாஸ்த்திரப்படி சுபமுகூர்த்தம் இந்தியா சுதந்திரம் பெறும் சக்திக்கு அசுபமுகூர்த்தம். அதனால் 1 கோடி பேர் இடம் பெயர்ந்தனர். அதைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. கட்டுப்படுத்தியது மெளன்ட்பேட்டன். அவரது Shoot at Sight ஆர்டர் காப்பாற்றியது. கர்மத்தை மீறி அருள் செயல்பட்டு காரியத்தை முடித்தால், கர்மத்தை மனிதன் வலியுறுத்தி காரியத்தைக் கெடுப்பது வழக்கம். அதுவும் பேரருளால் கரைத்தபின் சிடுமூஞ்சி, அழுமூஞ்சி, உம்மணாமூஞ்சி பூசாரி வரம் கேட்டு அழுவது வழக்கம். அருள் அறியாமையை விலக்கி காரியத்தை சாதித்தபின் அன்பர் பூசாரி வரத்திற்காக அழுது காரியத்தைத் தவறாது கெடுப்பதுண்டு. 27 அருளால் 81 ஆயிரமானதை நான் பலமுறை எழுதினேன். கல்லூரி ஆசிரியர் வாழ்வு, 81,000 விலை அப்படி அழுமூஞ்சிகளிடமிருந்து காப்பாற்றப்பட்டன. மனம் அடங்குவது முக்கியம், இதமாக இனித்து நல்லெண்ணம் ஆனந்தமாக இயல்பாக எழுவது அவசியம். அன்னைக்கும் அன்பருக்கும் இடையில் எவரும் இருக்கக் கூடாது. அதை வற்புறுத்தவே பகவான் அன்னை தவிர மற்றவர்களுக்கு சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்யக் கூடாது என 1936-இல் கூறியுள்ளார்.

~☆~